KALENDARZ

humorystyczny

„KABARET“

na rok 1921

LWÓW — 1920
NAKŁADEM WYDAWNICTWA „KABARET“

STYCZEŃ

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
S	1 **Nowy Rok** Mieczysł.	19 **Dek. 1914.** Wonfy.
N	2 **Po N. Roku** Makar. ☾	20 **N. po R.** *Ihnat.*
P	3 Genowefy	21 Julianny m.
W	4 Tytusa	22 Anastazji wm.
S	5 Telesfora	23 10 Muczen.
C	6 **Trzech Króli**	24 Jewhenji †
P	7 Walentego b.	25 **Rożd. Chrysta**
S	8 Seweryna opata	26 **Sobor Pr. Bohor.**
N	9 **1 po 3 Kr.** Marcyanny ●	27 **N. 1 po R. Stefana**
P	10 Pawła pust.	28 2000 Muczen.
W	11 Higiniusza pap.	29 SS. Mład.
S	12 Honoraty p.	30 Anyzyi pr.
C	13 Hilarego B.	31 Mełanji
P	14 Feliksa z N.	1 **Januar 1921 N. R.**
S	15 Maura opata	2 Sylwestra
N	16 **2 po 3 Kr.** Marcelego ☽	3 **N. 2 po R.**
P	17 Antoniego p.	4 Sobor 70 Ap.
W	18 Piotra kat. Pryski	5 Fteopemta
S	19 Ferdynanda	6 **Bohojawł. Hosp.**
C	20 Fabiana i Sebast.	7 Sobor. ś. Joan.
P	21 Agnieszki p.	8 Hryhorya Pr.
S	22 Wincentego m.	9 Połyjewk a m.
N	23 **Starozap.** *Zaśl. N.P.M.* ○	10 **N. 1 po Boh.**
P	24 Tymoteusza b.	11 Fteodozja pr.
W	25 Nawrócenie św. Pawła	12 Tatjanny m.
S	26 Polikarpa	13 Jermyła i Str.
C	27 Jana Złotoustego	14 S. S. Oteć w S.
P	28 Walerego	15 Pawła Ft.
S	29 Franciszka Salez.	16 Petra Weryhy
N	30 **Mięsop.** Martyny panny	17 **N. 2 po Boh.**
P	31 Andrzeja ☾	18 Aftanazja

LUTY

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
W	1 Ignacego B.	19 Makarja
Ś	2 **NMP. Gromnicznej**	20 Ewfymia w.
C	3 Błażeja Bisk.	21 Maksyma
P	4 Weroniki p.	22 Tymofteja ap.
S	5 Agaty p.	23 Kłymentja m.
N	6 **2 Zapustna** Doroty p.	24 **N. 3 po Boh.**
P	7 Romualda	25 Hryhorya ap.
W	8 Jana z Malty ●	26 Ksenofonta
Ś	9 *Popielec †* Apolonii p.	27 Per. moszcz. J.
C	10 Scholastyki Panny	28 Jewrema
P	11 Łucyana	29 Ihnatja
S	12 Emalii P. N.	30 **Trech Światych**
N	13 **1 P. Wstępna** Katarz.	31 **N. 4 po Boh.**
P	14 Walentego ☽	1 **Fewr.** Tryfona
W	15 Faustyna M.	2 **Sritenje Hosp.**
Ś	16 Julianny *† S. d.*	3 Symeona i Anny
C	17 Konstancyi	4 Izydora
P	18 Flawjusza	5 Ahafji m.
S	19 Konrada pust. †	6 Wukoła
N	20 **2 P. Sucha** Nicefora M.	7 **N. 5 po Boh.**
P	21 Eleonory kr.	8 Fteodora P.
W	22 Piotra Katedry ○	9 Nykyfora m.
Ś	23 Romany P.	10 Charłampija
C	24 Macieja ap.	11 Własija
P	25 Anastazyi	12 Mełetyja
S	26 Wiktora z Ar.	13 Martyniana
N	27 **3 P. Głucha** Aleksandra	14 **N. 6 po Boh.**
P	28 Romana W.	15 Onysyma jep.

MARZEC

Dzień	ŚWIĘTA	
	rzymsko-katolickie	grecko-katolickie
W	1 Albina B.	16 Pamfiła
Ś	2 Symplicyusza	17 Teofora Tyr.
C	3 Kunegundy	18 Lwa pap. Rimsk.
P	4 Kazimierza	19 Archypa
S	5 Fryderyka Op.	20 Łeona
N	6 **4 P. Srodop.** Kolety	21 **N. Miasop.**
P	7 Tomasza	22 SS. Mucz. w E.
W	8 Jana Bożego	23 Połykarpa
Ś	9 Franciszki P.	24 Obr. hł. ś. Joanna
C	10 40 męczenników	25 Tarasja
P	11 Konstantyna	26 Porfyrja
S	12 Grzegorza W.	27 Prokopja
N	13 **5 P. Czarna** Rozyny	28 **N. Syropostna**
P	14 Matyldy	1 **Marta.** Ewdokji
W	15 Longina	2 Teodota
S	16 Lubina M.	3 Jewtropija
C	17 Gertrudy	4 Harasyma pr.
P	18 Edwarda II. Kr.	5 Konona m.
S	19 *Józefa Obl. NMP.*	6 42 Mucz. S.
N	20 **6 P. Palm.** Joachima	7 **N. 1 Postu**
P	21 Benedykta	8 Fteofyłakta
W	22 Oktawiana	9 40 Mucz. SS.
S	23 Wiktora M.	10 Konrada m.
C	24 *Wieczerza Pańska*	11 Sofronija
P	25 *Wielki Piątek*	12 Teofana
S	26 *Wielka Sobota*	13 Nikifora
N	27 **Wielkanoc**	14 **N. 2 Post. H. 5**
P	28 **Pon. Wielkan.**	15 Ahapija m.
W	29 Cyryla dyak.	16 Sawyna i Papy
S	30 Kwiryna m.	17 Ałeksia
C	31 Balbiny P.	18 Kiryła

KWIECIEN

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
P	1 Hugona	19 Chryzanfta
S	2 Franciszka z P.	20 Prep. Otec
N	3 **1 po Wielk. Biała**	21 **N. 3 Postu**
P	4 **Zwiast. N. M. P.**	22 Wasyłyja
W	5 Wincentego	23 Nykona pr.
S	6 Celestyna P.	24 Zacharya pr.
C	7 Hermana w.	25 **Błah. P. Boh.**
P	8 Maryi Eg.	26 Hawryjiła
S	9 Dyonizego b.	27 Matrony Pe'.
N	10 **2 po Wielk.** Makarego	28 **N. 4 Post.**
P	11 Leona I. p.	29 Marka
W	12 Juliusza	30 Joana
S	13 Romana	31 Ipatja
C	14 Waleryana	1 **Aprił.** Maryi
P	15 Ludwiny	2 Tyta
S	16 Lamberta	3 Nikity
N	17 **3 po Wielk.** Rudolfa B.	4 **N. 5 Post.**
P	18 Apoloniusza	5 Fteodyła m.
W	19 Emmy wd.	6 Ewstachija
S	20 Agnieszki Pol.	7 Hrehorya
C	21 Anzelma b.	8 Irydiona
P	22 Sotera i Kaja	9 Jewpsychia
S	23 Wojciecha biskupa	10 Terentija
N	24 **4 po Wielk.** Jerzego	11 **N. 6 Post.**
P	25 Marka Ew.	12 Wasyłyja
W	26 Kleta i Marcel.	13 Artemona op.
Ś	27 Peregryna W.	14 Martyna
C	28 Witalisa M.	15 *Czetwer wełyk*
P	29 Piotra M.	16 **Piatok Wełyki**
S	30 Katarzyny Sen.	17 *Subota wełyka*

MAJ

	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
N	1 **5 po Wielk.** Filipa	18 **Woskr. Hospod.**
P	2 Zygmunta †	19 **Poned. Woskr.**
W	3 Znal. św. Krzyża †	20 **Wtorok Wosk.**
S	4 Floryana	21 Januarja
C	5 **Wniebowstąpienie**	22 Teodora prep.
P	6 Jana w Oleju m.	23 Hrehorja
S	7 Domiceli p.	24 Sawwy
N	8 **6 po Wielk.** Stanisł.	25 **N. 1 Antyp.**
P	9 Grzegorza	26 Wasyłyja
W	10 Izydora	27 Symeona ap.
Ś	11 Adolfa	28 Jasona ap.
C	12 Pankracego	29 9 mucz.
P	13 Serwacego	30 Jakowa ap.
S	14 Bonifacego †	1 **Maja.** Jeremyi
N	15 **Zielone Swięta**	2 **N° 2 Myron.**
P	16 **Pon. Ziel. Św.**	3 Teodozyja
W	17 Paschalisa	4 Pelachyi prep.
S	18 Feliksa spow.	5 Iryny m.
C	19 Piotra Celes.	6 Jowa Mnoch
P	20 Bernarda w Sen.	7 Znam. cz. Kr.
S	21 Heleny Kr.	8 Iwana Boh.
N	22 **1 po S. S Tr.**	9 **N. 3 O rozsł.**
P	23 Dezyderjusza	10 Symeona
W	24 Joanny	11 Mokyja m.
Ś	25 Urbana I. pap.	12 Jepytąnya ep.
C	26 **Boże Ciało**	13 Hryhoryi m.
P	27 Jana pap.	14 Izydora m.
S	28 Wilhelma	15 Pachomyja wel.
N	29 **2 po Sw.**	16 **N. 4 Samar.**
P	30 Ferdynanda	17 Andronika
W	31 Angeli	18 Teodota

CZERWIEC

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
S	1 Nikodema	19 Patryka
C	2 Eugeniusza	20 Tałateja
P	3 *Ur. Ser. J.*	21 Konstantyna
S	4 Kwiryna	22 Wasylyska
N	5 **3 po S.** Bonifacego	23 **N. 5 Slipor.**
P	6 Norberta	24 Symeona
W	7 Roberta op. Lukrecyi	25 O. bl. św. Joana
S	8 Medarda	26 Karpa
C	9 Felicyana i Prima	27 **Wozn. Hosp.**
P	10 Małgorzaty	28 Nykyty
S	11 Barnaby ap.	29 Fteodozji
N	12 **4 po S.** Onufrego W.	30 **N. 6 S. S. Otec.**
P	13 Antoniego z P.	31 Jeremja
W	14 Bazylego	1 **Jun.** Justyna
S	15 Wita i Modesta	2 Nikyfora
C	16 Franciszka Reg.	3 Łukjana m.
P	17 Adolfa biskupa	4 Mytrofana m.
S	18 Marka ew.	5 Dorofteja
N	19 **5 po S.** Gerw. i Prot.	6 **N. S. św. Ducha**
P	20 Sylwiusza	7 **Pon. Sosz. św. D.**
W	21 Alojzego Gonz.	8 Fteodota
S	22 Paulina b.	9 Kyryla arch.
C	23 Zenona b.	10 Tymofteja
P	24 Jana Chrzciciela	11 Wartłomeja
S	25 Prospera	12 Onufrja pr.
N	26 **6 po S.** Jana i Pawła	13 **N. 1 po S. W. S.**
P	27 Władysława	14 Jesyłeja i Mat.
W	28 Leona pap.	15 Amosa
S	29 **Piotra i Pawła**	16 Tychona
C	30 Wsp. św. Pawła	17 **Tiło Chrysta**

LIPIEC

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
P	1 Teobalda op.	18 Łeontya
S	2 *Nawiedzenie N. M. P.*	19 Judy ap.
N	3 **7 po S.** Heliodora	20 **N. 2. po Sosz.**
P	4 Jana Kalasantego	21 Juljana ap.
W	5 Cyryla i Metodego	22 Jewsewyja
S	6 Izajasza	23 Ahrypiny
C	7 Pulcheryi 🌑	24 **Rożd. św. Joana**
P	8 Elżbiety król.	25 Fewronyi
S	9 Cyryla b.	26 Dawyda Ftes.
N	10 **8 po S.** Amalii p.	27 **N. 3 po Sosz.**
P	11 Jana z Dukli	28 Kyra i Iwana
W	12 Henryka	29 **Petra i Pawła**
S	13 Małgorzaty p.	30 Sobor SS. 12 Ap.
C	14 Bonawentury	1 **Juł.** Kosmy i D.
P	15 Rozesł. Apost. ☽	2 Położ. Ryzy B.
S	16 *N. P. M. Szk.*	3 Jakynfta m.
N	17 **9 po S.** Aleksego w.	4 **N. 4 po Sosz.**
P	18 Szymona	5 Kyryła i Met.
W	19 Wincentego a P.	6 Atanazyja
S	20 Czesława i Kasyana	7 Tomy prep.
C	21 Praksedy	8 Prokopija
P	22 Maryi Magd.	9 Pankratya
S	23 Apolinarego 🌕	10 Antonija
N	24 **10 po S.** Krystyny p.	11 **N. 5 po Sosz.**
P	25 Kunegundy	12 Prokła i Il.
W	26 Anny Matki NMP.	13 Sobor św. Hawr.
S	27 Natalii p.	14 Akyły ap.
C	28 Innocentego pap.	15 Kyraka
P	29 Marty P. ☾	16 Aftynohena
S	30 Abdona i Senny	17 Martyny m.
N	31 **11 po Sw.** Ignacego	18 **N. 6 po** Sosz.

SIERPIEN

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie		ŚWIĘTA grecko-katolickie
P	1 Piotra w okowach		19 Makaryny
W	2 *NPM. Anielskiej*		20 Iłyi pr.
S	3 Znalez. św. Szczepana		21 Symeona pr.
C	4 Dominika		22 Maryi Mahd.
P	5 *NPM. Śnieżnej*		23 Trofyma
S	6 *Przemien. Pańskie*	🌕	24 Chrystyny
N	7 **12 po Sw.**		25 **N. 7 po Sw.**
P	8 Cyrjaka		26 Jermolaja i Par.
W	9 Romana i S.		27 Pantalejmona
S	10 Wawrzyńca		28 Prochora i Nik.
C	11 Zuzanny p.		29 Kalynyka
P	12 Klary p.		30 Syły ap.
S	13 Hipolita m.		31 Jewdokima
N	14 **13 po Sw.**	☽	1 **Serp. N. 8 po Sw.**
P	15 **Wniebowzięcie NPM**		2 Per. mocz. św.
W	16 Jacka W.		3 Izakija pr.
S	17 Liberta op.		4 7 otrok. w Efez.
C	18 Heleny kr.		5 Eusyhnia
P	19 Benigny		6 **Preobr. Hosp.**
S	20 Stefana kr.		7 Dometya
N	21 **14 po Sw.**	🌕	8 **N. 9 po Sosz.**
P	22 Filiberta		9 Matyja ap.
W	23 Filipa b.		10 Ławrentya m.
Ś	24 Bartłomieja		11 Jewpla
C	25 Ludwika kr.		12 Fotya
P	26 Zefiryna		13 Maksyma
S	27 Przen. św. Krzyża	☾	14 Mycheja pr.
N	28 **15 po Sw.**		15 **N. 10 po Sosz.**
P	29 Ścięcie św. Jana		16 Obr. Hospod.
W	30 Róży Limańskiej		17 Myrona m.
Ś	31 NPM. Częstochowkiej		18 Flora i Ławra

WRZESIEŃ

Dzień	ŚWIĘTA	
	rzymsko-katolickie	grecko-katolickie
C	1 Idziego op.	19 Andreja
P	2 Stefana króla	20 Samuila
S	3 Bronisławy i Izabeli	21 Tade a
N	4 **16 po S.** Rozalii p.	22 **N. 11 po Sosz.**
P	5 Joachima	23 Irynaja
W	6 Żacharyasza	24 Łuppa
Ś	7 Reginy	25 Warftołomeja
C	8 **Narodz. N. P. M.**	26 Adryana
P	9 Georgoniusza m.	27 Pymena
S	10 Mikołaja z T.	28 Mojseja
N	11 **17 po S.** Jacka i Prota	29 **N. 12 po Sosz.**
P	12 Gwidona	30 Aleksandra
W	13 Tobiasza, Eugenii	31 Pol. poj. P. B.
Ś	14 *Podwyższenie św. Krz*	1 **Sept.** Syrneona
C	15 Nikodema	2 Mamanta
P	16 Ludmiły	3 Anftyma
S	17 Lamberta b.	4 Wawyła
N	18 **18 po S.** Tomasza	5 **N. 13 po Sosz.**
P	19 Januarego	6 Czudo Arch.
W	20 Eustachiusza	7 Sozanta m.
Ś	21 Mateusza ap. *S. dni*	8 **Rożd. P. Bohor.**
C	22 Maurycego m.	9 Jo. kima i Anny
P	23 Tekli *† S. dni*	10 Mynodory m.
S	24 Gerarda b. *† S. dni*	11 Fteodory prep.
N	25 **19 po S.** Aurelii p.	12 **N. 14 po Sosz.**
P	26 Cyprjana	13 Kornylja
W	27 Władysława	14 **Wozd. Cz. Kresta**
S	28 Wacława kr.	15 Nykity
C	29 **Michała arch.**	16 Jewfimyji
P	30 Hieronima Wyz.	17 Safyji m.

PAŹDZIERNIK

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
S	1 Remigiusza	18 Ewmenija pr.
N	2 **NPM. Róż.** Ottona b.	19 **N. 15 po Sosz.**
P	3 Kandyda	20 Ewstachija
W	4 Franciszka Seraf.	21 Kondrata
S	5 Placyda M.	22 Foky i Jony
C	6 Brunona	23 Zacz. św. Joan.
P	7 Justyny p.	24 Ftekly
S	8 Brygidy w.	25 Ewfrosyji
N	9 **21 po S.** Dyonizego	26 **N. 16 po Sosz.**
P	10 Franciszka Borg.	27 Kalystrata m.
W	11 Placydy	28 Charytona pr.
S	12 Maksymiliana	29 Kyriaka
C	13 Edwarda Kr.	30 Hryhoria
P	14 Kaliksta Pap.	1 **Okt.** Pokr. P. B.
S	15 Jadwigi i Teresy	2 Kypryana
N	16 **22 po S.** Gawła op.	3 **N. 17 po Sosz.**
P	17 Stanisława	4 Jewteja
W	18 Łukasza Ew.	5 Charytyny m.
S	19 Piotra z Alk.	6 Tomy ap.
C	20 Felicyana	7 Serhya
P	21 Urszuli P. M.	8 Pełachii
S	22 Korduli p.	9 Jakowa ap.
N	23 **23 po S.**	10 **N. 18 po Sosz.**
P	24 Rafała arch.	11 Fyłypa
W	25 Kryspina, Lucyusza	12 Prowa m.
S	26 Ewarysta pap.	13 Karpa m.
C	27 Sabiny	14 Nazarja i Par.
P	28 Szymona i Judy	15 Jewtymija
S	29 Narcyza b.	16 Osyi pr.
N	30 **24 po S.** Klaudyusza	17 **N. 19 po Sosz.**
P	31 Wolfganga *† Wig.*	18 Łuky

LISTOPAD

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko-katolickie
W	1 **Wszystkich Św.**	19 Joiła pr.
S	2 *Dzień zad.*	20 Artemija
C	3 Huberta b.	21 Ilaryona pr.
P	4 Karola Borom.	22 Awerkyja
S	5 Elżbiety m.	23 Jakowa ap.
N	6 **25 po Sw.** Leonarda w.	24 **N. 20 po Sosz.**
P	7 Herkulana	25 Markijana
W	8 4 Koronatów	26 **Dymytrija W. M.**
S	9 Teodora m.	27 Nestora m.
C	10 Andrzeja z Aw.	28 Terentya
P	11 Marcina B.	29 Anastazyi
S	12 Marcina p.	30 Zynowija m.
N	13 **26 po Sw.** Eugeniusza	31 **N. 21 po Sosz.**
P	14 Józefata b.	1 **Noj.** Kosmy i D.
W	15 Leopolda W.	2 Akindyna m.
S	16 Otmara op.	3 Akepsyny
C	17 Salomei	4 Joannyka prep.
P	18 Ottona Op.	5 Halaktyona
S	19 Elżbiety kr.	6 Pawła archiep.
N	20 **27 po S.** Feliksa	7 **N. 22 po Sosz.**
P	21 Ofiarowanie N. M. P.	8 **Mychaiła arch.**
W	22 Cecylii p.	9 Onysifora m.
Ś	23 Klemensa pap.	10 Erasta ap.
C	24 Emilii, Jana od Krz.	11 Myny
P	25 Katarzyny Panny	12 Josafata
S	26 Konrada m.	13 Joana Złatoust.
N	27 **1 Adw.** Waleryana	14 **N. 23 po Sosz.**
P	28 Krescentego	15 Hurija Sam.
W	29 Saturnina	16 Mateja ap.
S	30 Andrzeja ap.	17 Hryhorya

GRUDZIEŃ

Dzień	ŚWIĘTA rzymsko-katolickie	ŚWIĘTA grecko katolickie
C	1 Eligiusza	18 Patona m.
P	2 Bibianny P. ●	19 Awdyja
S	3 Franciszka Ksaw.	20 Hryhorya D.
N	4 **2 Adw.** Barbary p.	21 **N. 24 po Sosz.**
P	5 Sabby op.	22 Fylymona
W	6 Mikołaja bisk.	23 Amfyłokija
Ś	7 Ambrożego † *Wig.*	24 Ekateryny
C	8 **N. Pocz. NMP.**	25 Kłymenta
P	9 Leokadyi i Waleryi. ☽	26 Ałłypa
S	10 *NMP. Loret.*	27 Jakowa m.
N	11 **3 Adw.** Damazego p.	28 **N. 25 po Sosz.**
P	12 Aleksandra	29 Paramona
W	13 Łucyi i Otylii ☽	30 Andreja ap.
Ś	14 Nikazego † *S. d.*	1 **Dek.** Nauma
C	15 Fortunata	2 Awakuna
P	16 Adelajdy † *Sucb.*	3 Sofonija pr.
S	17 Łazarza † *Sucb.*	4 Warwary m.
N	18 **4 Adw.** Gracyana	5 **N. 26 po Sosz.**
P	19 Nemezyusza	6 **Nykołaja czud.**
W	20 Teofila m.	7 Amwrozya
Ś	21 Tomasza ap.	8 Patapia pr.
C	22 Zenona m.	9 **Zaczat Bohorod.**
P	23 Wiktoryi p.	10 Myny
S	24 Adama i Ewy † *Wig.* ☾	11 Danyiła
N	25 **Boże Narodzenie**	12 **N. 27 po Sosz.**
P	26 **Szczepana M.**	13 Ewhenija
W	27 Jana Ew.	14 Ftyrsa m.
Ś	28 Młodzianków m.	15 Jelewterya
C	29 Tomasza b.	16 Ahhea
P	30 Dawida kr.	17 Danyła
S	31 Sylwestra pap.	18 Sewastyana

KALENDARZ ŻYDOWSKI.

23	kwietnia	— 15	Nisan	Początek Wielkanocy
24	„	— 16	„	Drugie święto Wielkanocy
29	„	— 21	„	Siódme święto Wielkanocy
30	„	— 22	„	Koniec świąt Wielkanocnych
12	czerwca	— 6	Siwan	Zielone święta
13	„	— 7	„	Drugi dzień Zielonych świąt
3	października	— 1	Tiszri	Nowy Rok 5682
4	„	— 2	„	Drugie święto Nowego Roku
12	„	— 10	„	Święto pojednania
17	„	— 15	„	Pierwsze święto Kuczek
18	„	— 16	„	Drugie święto Kuczek
24	„	— 22	„	Koniec Kuczek
25	„	— 23	„	Radość z prawa

NOWY.

I znów się człowiek mami
I znów się człowiek łudzi.
Nadzieję w sercu budzi,
Złotemi żyje snami.
Już widzi świt różowy,
Wieszczący inne dzieje.
Łzy otarł — już się śmieje,
Bo... zbliża się Rok Nowy.
Już widzi, jak się goi
Na ziemi nasza wszelka,
Litość — pocieszycielka
Sieroce żale koi...
Kult cielca niknie, ginie, —
Inne się rodzą bogi;
A serce — ołtarz drogi,
Znów zdobi pierś — świątynię.

Egoizm już — pół-żywy,
Altruizm z snu się budzi —
I człowiek jest dla ludzi
I... słowem — dziwy! dziwy!...
Człowiek swój sen tęczowy
Oprawia w złote ramki,
Na lodzie stawia zamki,
Gdy zbliża się Rok Nowy.
Gdy stary już — wyklęty
I znów się nowy zbliża,
Choć trosk nie zrzucił krzyża,
Syn ziemi — uśmiechnięty.
Bo znów, jak wpierw, się mami,
Bo znów, jak wpierw, się łudzi,
Nadzieję w sercu budzi,
Złotymi żyjąc snami.

Chińskie cienie.

Weneda.

Kapitan piechoty uśmiechnął się złośliwie i przerwał wywody majora.

— Nic dziwnego, że kawalerya staje w obronie konia. Jeździec przyzwyczajony jest do tego, że za niego myśli koń. Toteż spróbujcie pozbawić kawalerzystę konia — a nie będziecie mogli się z nim dogadać.

Major ułanów spokojnie skręcał papierosa.

— Znałem pewnego rotmistrza — odezwał się porucznik wojsk samochodowych, w tej chwili zajęty strzykaniem z syfona do szklaneczki wody sodowej — który do tego stopnia popadł w zależność od konia, że zapytany raz przez jakąś damę na balu: „Jak się pan bawi?“ odpowiedział: „Przepraszam, pójdę zapytać się o to mego wierzchowca“.

Młody lekarz wojskowy parsknął śmiechem. Szpakowaty major ułanów uśmiechnął się swemi bardzo łagodnemi oczami i pochwalił dowcip.

— Era konia skończyła się — zauważyłem. — Wyparła go stal, benzyna, elektryczność i para.

Nagle do ogródka restauracyi, w którym od trzech godzin zajęci byliśmy przetrząsaniem naszych wspomnień wojennych, oraz łykaniem kosztowności z bufetu i piwnic hotelu „Polonia", jakimś niewytłumaczonym sposobem przez dachy domów wpadło z ulicy kilka odprysków rżenia końskiego. Prawdopodobnie jakaś szkapa dryndziarska, zbiedzona, stale maltretowana i chronicznie głodna, poczuwszy podmuch wiosny, biegnący z pól i łąk, zaniosła się od płaczu z nagłej tęsknoty za utraconem szczęściem i młodością.

— Koń się śmieje z wniosków majora — rzucił automobilista.

— Koń protestuje przeciw degradacyi — poprawił kapitan piechoty.

Major skupił się w sobie, nadsłuchiwał, jakby wyławiając ostatnie drgnienia echa z nasyconej światłem i muzyką wrzawy ogródkowej.

— Nie, panowie — rzekł wreszcie. — To był płacz. Płacz dużej krzywdy.

— Prawda, a co się dzieje z pańską Wenedą — spytałem zdumiony tem, że żadnemu z nas, którzy brali udział w skromnej wieczerzy po zjeździe pakosławskim, nie przyszło do głowy spytać o los pięknej klaczy majora.

Opalona na kolor cynamonu twarz starego oficera poszarzała szczególnie.

— No cóż... — odparł — Weneda odebrała sobie życie.

— Hypertrofja wyobraźni — bąknął młody lekarz.

— Blaga bujdoza acuta w ciężkiej formie — dodałem złośliwie.

Major machnął ręką.

— Powtarzam, kochani panowie: Weneda odebrała sobie życie. Wiecie, że od samego początku wojny towarzyszyła mi we wszystkich wyprawach. Biliśmy z nią Niemców i Austryaków, później pod Stanisławowem Niemców i Moskali, pod Kaniowem znów Niemców, potem znów bolszewików, potem znów Moskali. Pod Krechowcami jakiś sołdat chciał dźgnąć Wenedę bagnetem. W ręku miałem pałasz, nic zatem dziwnego, że uderzenie odbiłem, a głowa sołdata potoczyła się pod nogi mego konia. Później, w Odessie, gdyśmy formowali oddziały dla dywizyi Zeligowskiego, jakiś bolszewik chciał skraść Wenedę nocą ze stajni. Okazało się, że mój koń tego się nie uląkł. Rankiem koniuch znalazł w stajni pod kopytami konia niemiłosiernie stratowany trup sołdata. Weneda, proszę panów, odznaczała się nietylko niepospolitą siłą, ale i dumą ogromną; nie mogła i nie chciała służyć wrogom Polski...

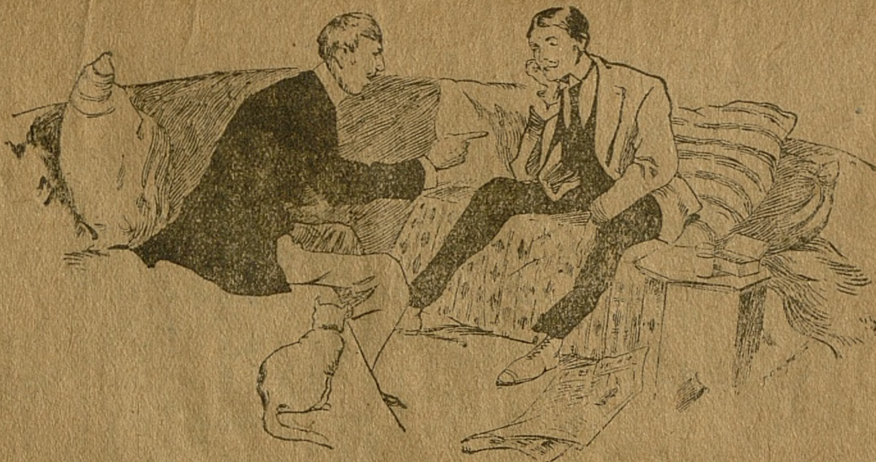
— Gdyśmy się cofali z Odessy — ciągnął major — zdołałem zebrać tabun koni pełnej krwi i półkrwi, wiedząc, że kraj odczuwa brak koni. Jednakowoż sprawa ta zajęła mi tyle czasu, że musiałem wraz ze stadniną i kilkunastu ułanami doganiać tylne straże naszych wojsk i przedzierać się z bronią w ręku przez liczne

uzbrojone bandy. W jednej z takich potyczek Weneda, mój druh i towarzysz wierny, została raniona. Nie mogła prawie iść. Musieliśmy posuwać się stępa i odległość pomiędzy moim oddziałem a tylnemi strażami naszych wojsk znów zaczynała się zwiększać. Było przedwiośnie, zapas furażu się wyczerpał, chłopi dać go nie chcieli, grożąc nawet karabinami. Konie cierpiały głód. Może powinienem był skończyć z Wenedą, ale, kochani panowie, nie mogłem...

Głos majora zadrżał.

— Macie racyę, trzeba być kawalerzystą, żeby ukochać konia. Któż wy jesteście? Jeden z was cuchnie benzyną, drugi jodoformem, trzeci całą mądrość wojny widzi w nogach piechoty, czwarty — tu spojrzał się na mnie — w żyłach swych ma atrament, a w sercu papier gazetowy. Wy nie możecie rozumieć mowy konia, tak ja ją rozumiem. Zapominacie zresztą o tem, że koń jest odwiecznym, wiernym i posłusznym towarzyszem człowieka, że wraz z człowiekiem podbijał świat i budował gmach cywilizacyi. Komu zawdzięczamy naszą świetną chwałę bojową w czasach ubiegłych? Naszej jeździe. Któż w tej wojnie brał Wilno, Lidę i Kijów? Jazda. Przypatrzcie się baczniej postawie konia w wojsku, czy też w polu, w kieracie, czy w zaprzęgu dorożkarskim. Przyjrzyjcie się jego życiu, jego bezinteresowności szlachetnej...

— Tak, ale co się stało z Wenedą? — nagliłem.

— Człowiek jest już z urodzenia dobrem stworzeniem, społeczeństwo dopiero go psuje.
— A czy Kaina, co zabił Abla społeczeństwo zepsuło?

Po chwili milczenia major znów mówił.

— Zatem... tak. Mieliśmy w pewnem miejscu przejść przez most zburzony. Pomiędzy zrujnowanemi przęsłami, nad bardzo głębokim wąwozem, w którym wrzał i szalał potok, przerzucone były dwie długie belki. Trzeba było się śpieszyć, gdyż już za naszemi plecami widzieliśmy w tym dniu od samego rana patrole wywiadowcze regularnych wojsk bolszewickich. Ale konie na niebezpieczną kładkę wejść nie chciały, strzygły uszami, chrapały... Wówczas kochani panowie, Weneda... Chora, raniona, słaniająca się na nogach, pierwsza weszła na kładkę i przeszła na drugę stronę. Dopiero za nią inne konie ruszyły. Belki usunęliśmy, chcąc utrudnić pościg. Ale oto Weneda, gdy już mieliśmy ruszyć dalej, zatrzymała się, spojrzała w moje oczy głęboko swemi zmęczonemi, mądremi oczami, na chwilę położyła na mem ramieniu głowę i głośno, przeciągle zadrżała.

Twarz majora poszarzała jeszcze mocniej.

— Ja zrozumiałem to rżenie. Nie widziałem jednak, co zamierza uczynić mój chory towarzysz. A Weneda powiedziała: „Idźcie dalej, panie rotmistrzu, z końmi do Polski. Idźcie bezemnie. Ja was zatrzymuję tylko, a za waszemi plecami już się czai śmierć“.

Milczenie, które ciężko siadło obok nas przy stole, przerwał lekarz niespokojnem zapytaniem:

— No i cóż?

— No i nic. Weneda podeszła do wąwozu i skoczyła w wartki, spieniony potok.

Jakiś ciężar niewysłowiony zwalił się na nasze barki.

— Moi chłopcy dali salwę pożegnalną, ja też salutowałem bohaterstwo i śmierć najszlachetniejszego z moich przyjaciół. I oto jestem — ale już bez Wenedy.

Wesoły ogródek „Polonii“ stał się dla mnie w tej chwili obrzydliwym. Zrobiło się duszno, muzyka grała coś szpetnego, wino było cierpkie i mętne. Towarzysze biesiady milczeli. Major usiłował uśmiechem pokryć swe wzruszenie.

Jedna myśl nagle podniosła nas wszystkich z miejsc. Kapitan piechoty wyprężył się i poważnie zawołał:

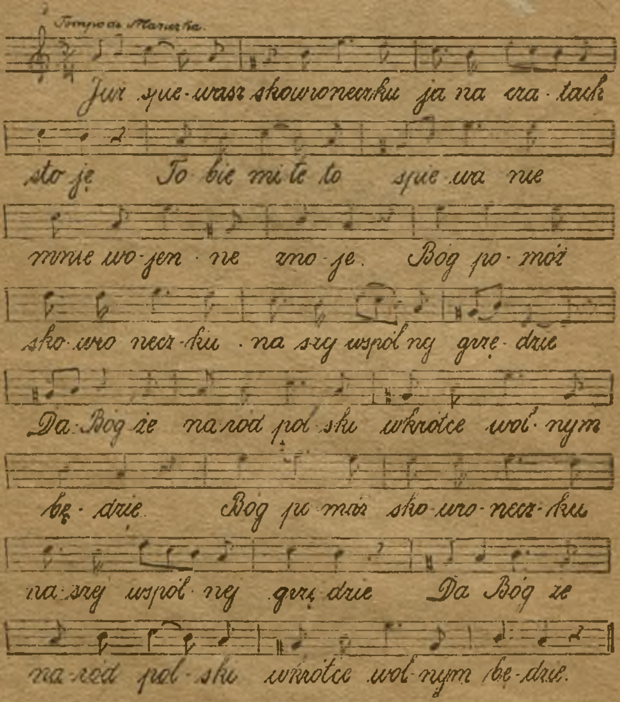
— Niech żyje bohaterski koń w służbie Rzeczypospolitej!

Vacat.

Nasze pieniądze.

Filateliści szwajcarscy oglądają nowe marki i tłumaczą sobie znaczenie obrazków. Fiume ma Adrję, Czechy Hradczyn, Niemcy ścięty dąb, puszczające nowe pędy — Austrya wreszcie orła na odmianę jednogłowego. Tylko 20 fen. marki polskiej ani rusz nie mogą sobie wyjaśnić. Nosi ona wizerunek — p. Trąmpczyńskiego....

Na czatach.

Tempo di Mazurka.
Już śpie-wasz skowroneczku ja na cza-tach
sto-ję. To-bie mi-łe to śpie-wa-nie
mnie wo-jen-ne zno-je. Bóg po-móż
sko-wro-necz-ku na-szej wspól-nej grzę-dzie
Da Bóg że na-ród pol-ski wkrótce wol-nym
bę-dzie. Bóg po-móż sko-wro-necz-ku
na-szej wspól-nej grzę-dzie Da Bóg że
na-ród pol-ski wkrótce wol-nym bę-dzie.

Żona: — Ugryzłam się przedtem w język.
Mąż: Niemożliwe — byłabyś się otruła.

Pies i zając.

Dlaczego pies chodzi boso, a zając ma krótki ogon, wytłumaczy nam następujące podanie.

Kiedyś bardzo dawno temu, jeszcze na początku świata, wszystkie zwierzęta żyły ze sobą na ziemi w przykładnej zgodzie.

Któż mógł się bardziej cieszyć życiem, jak nie pies i zając? Biegali razem po lasach, polach i łąkach, razem jedli, pili i spali. Dzielili się jak bracia upolowaną zdobyczą, żyli jak najserdeczniejsi przyjaciele.

Pewnego razu, gdy zima nastała, a pola pokryła głęboka warstwa śniegów, rzekł głuchouchy zając do przyjaciela:

— Rozpalmy ogień, bracie psie.

— Czemu nie, rozpalmy — odparł pies i dodał: — nie będziemy przynajmniej drżeli na zimnie.

Zbierają więc chróst i gałęzie, rozpalają ogień i grzeją się.

Rozgrzali się i zrobiło im się bardzo wesoło.

— Jak przyjemnie jest — rzecze zając — czuć ciepło wśród surowej zimy. Wiesz co, bracie psie, pobawmy się trochę.

— Ale w co się będziemy bawić — pyta pies.

— W wesele — proponuje zając.

— Niech będzie wesele. Będziemy biegać, wyskakiwać, tańczyć, przewracać się po ziemi.

Jak rzekli, tak i zrobili: skaczą, biegają, tańczą, przewracają się po ziemi, gonią. Wtem zając przez nieostrożność popchnął przyjaciela w ogień. Spaliły się psu chodaki. Wyjąc z bólu, skoczył do zająca i schwytał go zębami za

ogon. Jęknął z bólu zając, bo ogon został w zębach u przyjaciela. Uciekał w pole jak szalony. Nie gonił go pies, gdyż poparzone stopy nie pozwoliły na to.

Odtąd jednak pies chodzi boso, a zając przysiada w biegu, aby nie dostrzeżono, że ma krótki ogon. Gdy zaś pies dojrzy w polu zająca, goni za nim, ile mu sił starczy.

— Ty masz już nos czerwony!..
— Właśnie dlatego od dziś piję wino białe.

Chybione porównanie.

— Moja miłość ku pani podobna jest do wzburzonego morza.

— A, to dlatego czuję się tak niedobrze...

— *Proszę oddać mi piłkę, bo powiem tatusiowi, że ją mamusia przedemną schowała tak samo, jak pana Alfonsa przed tatem.*

Bez wszystkich pięciu!

Gdy ślepy kto lub głuchy,
Gdy mowy komuś brak:
— Nieszczęsne to człeczysko,
Serdeczni szepczą tak,
Kaleka, złych go losów
Pokrzywdził widno stek;
Wątpimy, jest biedniejszy
Na świecie, niż on, człek!

Ja tam nie powiem tego,
Bociem nie dziecko wszak,
Ja znam tu pewne *homo*,
Zmysłów mu... pięciu brak;
O imię jego — mniejsza,
Niech zresztą będzie Jan —
Bez wszystkich pięciu zmysłów
Z nędzarza — dzisiaj pan!

Ma ów „kaleka" żonę,
Ją bardzo ceni... szef
Biurowy pana Jana;
Opinii próżny gniew...
Odwiedza szef żoneczkę,
Lecz o tem nie wie — mąż,
Nie widzi tego nigdy,
No, bo on *ślepy* wciąż!

Opinia szemrze: Janie,
Zrobiłeś bardzo źle:
Nad małoletnim dozór

— Podobno pan malujesz bankiera Pasekmachera, czy często pozuje?

— On stale pozuje na wielkiego człowieka, a do portretu tem bardziej.

Utuczył pono cię;
Karcący głos mój pójdzie
Za tobą niby cień...
Jan tam nie słyszy tego:
On *głuchy* wszak, jak pień!

Przychodzi ktoś do biura,
Interes pilny ma,
Dłoń „ściska" długo Jana —
Szeleści tam coś, drga...

Jan tam się nie oburza,
Choć mieni się, jak mak —
Nie czuje; jemu przecie
Dotyku zmysłu brak!

— Daj pokój — druh doń rzecze —
Interes z Zetem rzuć;
Ten cały geszeft zdala
Szantażem brzydkim czuć...
— Co pleciesz! — Jan odpowie —
Ze sprytu Zet dziś znan,
Rzuć szantaż?... *Powonienie*
Nasz biedny stracił Jan!

Jan w towarzystwie będąc,
Przed możnym kark wnet gnie,
Biedaka depcze, kopie —
Choć ogół gniewa się:
— Niesmaczne zachowanie!
Cóż temu winien on,
Gdy dawno w nim już zmysłu
Nastąpił *smaku* zgon!

I tak nasz Jan wciąż żyje,
Zadziera w górę nos,
Skiełznawszy sprytnym rzutem
Dla innych hardy los;
Ze swego drwi „kalectwa“,
Do uciech ma dziś chęć...
Boć dawno już postradał
Wszyściutkich *zmysłów pięć!*

Jak to może być?

— Nad czem tak dumasz?

— Jckieś tam przysłowie powiada, że głupcy mają szczęście, a potem mówi znowu ktoś, że żaden człowike nie jest szczęśliwy. Jakżesz to może być?

Humor w polu.

Spotykam por. lek. Dr. X.

— Słyszałem, że zostaliści kapitanem, dowódcą szpitala w N.?

— Tak. Już przed miesiącem pisała mi o nominacyi ciocia, a przed tygodniem mówił mi to jednoroczny, który do nas przybył z kancelaryi Mstr. A dziś nawet dostałem anonim o stosunkach w szpitalu N. — wobec tego za jakiś pół roku ujrzę się w Dzienniku Rozkazów.

*

Wiarusy płk. Sikorskiego oblewają nową przewagę.

— Klawo było!

— Wolałem rok temu — wtedy to przynajmniej Grześ ze Szczutka „wziąwszy parę hangranatów pojechał pod Bartatów“ — a teraz to publika tak przejadła się naszemi zwycięstwami, że pewnie gazeciarze kiedyś napiszą w „skrzynce na listy“: „Płk. Kuliński. Wedle uchwały T-wa dziennikarzy komunikaty mają być umieszczane w dziale płatnych ogłoszeń“.

Z MIASTA.

Dziś filantrop filantropa
Zakasować chce!
Każdy bowiem pragnie gwałtem
Wsławić czyny swe.
Bądź spokojna zatem, nędzo
I nie sycz, jak wąż,
Bo wszak widzisz, że o tobie
Ludzie myślą wciąż.

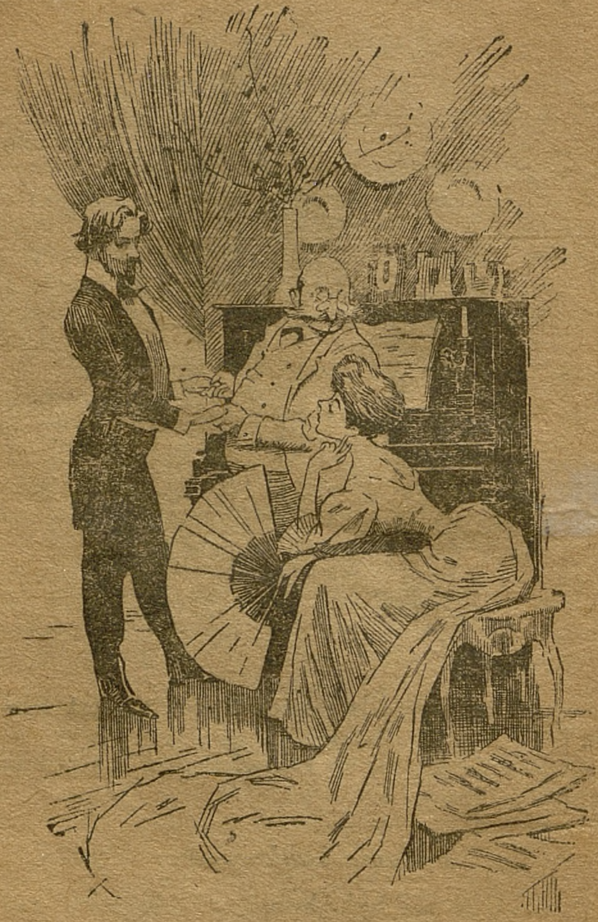

— Zatem powiedz mi teraz co to jest zdanie?

— Zdanie jet to, co człowiek powie, a potem pemyśli.

Zadanie konkursowe:

„Gdyby nie było kobiet na świecie, czy byłaby kiedy mowa o pięknej Helenie?".

Ślicznie! Gdybyś pcn był tak w polityce zdolny, byłbyś idealnym!..

Wybredny.

Dwóch żydków szło drogą z Krakowa do Wieliczki. W lesie spotkali chłopa, który na jarmarku, z którego wracał, dobrze sobie „chroboka zaloł" tak, że spał, jak ząbity. Żydki, którym talmud nakazuje być miłosiernym i wobec gojów, sądząc, że mają do czynienia z człowiekiem osłabionym, lub może ciężko pobitym, postanowili go ratować. Zaczynają go tarmosić, cucić — nic — chłop spał jak kłoda.

— Ty Szmul — mówi Icek — niema co, jemu trzeba życia nadmuchać!

— Nu, a jak ty to zrobisz?

— A tak. — I wyciągnął z długiej fajki gorczek, potem cybuch wsadził chłopu gdzieś tam i dalej dmie, co się zmieści. Chłop nic. Spał jeszcze lepiej.

— Nu, ja już nie mogę — stęka Icek — teraz dmuchaj ty Szmul.

Szmul wyciągnął cybuch, odwrócił go drugim końcem, wsadził napowrót i zaczął dąć.

— Ty Szmul, ty szwynio, co ty robisz? Fe!

— A co ty, Icek Blumenduft, myszlisz, co ja będę dmuchać po twoim paskidny pysk!

Karlik.

— Powiedz mi po kiego licha chcesz się żenic? Jesteś już niemłody i mocno przeżyty?

— Bo mi się tak żyć sprzykrzyło wic chcę sobie stworzyć rodzinę.

— E! e! e! mój kochany — znam dobrze i od dawna twoją narzeczonę — ona na to jest zanadto uczciwą!

Nie suknia zdobi człowieka...

Bankier Habgeld zapraszał często na obiady do siebie jednego z dowcipnych literatów i chlubił się z nim przed gośćmi.

Literat, lubiący się elegancko ubrać, przychodził zawsze wyświeżony, tak, że powierzchownością swą niczem nie raził finansistów, trzymających się przysłowia: „jak mnie widzisz, tak mnie pisz“.

Ale na literata, jak na literata, przyszły ciężkie czasy. Zadłużył się, kredyt u krawców się wyczerpał, a brak zdrowia nie pozwolił mu przez pewien czas pracować.

Z musu zaniedbał się też w stroju, paltot mu się powycierał, kapelusz pogniótł.

Bankier Habgeld, spotkawszy go na ulicy, udał, że go nie widzi. Taki też brak pamięci okazywał finansista i przy każdem następnem zetknięciu.

Po siedmiu miesiacach chudych, nastały jednak miesiące znów tłuste. Literat przyszedł do zdrowia, a przy ochocie do pracy i zdolnościach, pokonał swe kłopoty finansowe i znowu żyć zaczął dostatnio i po dawnemu ubierać się szykownie.

Spotyka go przed teatrem Habgeld.

— A! — woła o kilka kroków, wpatrzywszy się w wystrojonego — kopę lat nie widziałem kochanego pana... cóż pan na mnie nie łaskaw... jutro właśnie urządzam obiadek u siebie... liczę na kochanego pana... liczę...

Literat wymawia się, wreszcie przystaje

i nazajutrz ubrany w ładny, nowy tużurek zasiada do stołu bankierskiego z innymi gośćmi wielce dlań uprzejmego Habgelda.

Ale gdy lokaj stawia przed nim zupę, literat bierze ją łyżką i wylewa na swój elegancki tużurek.

— Co pan robisz? — woła Habgeld zdumiony.

— No, przecie dziś to nie ja, tylko on proszony jest przez pana na obiad — odrzekł z zimną krwią literat, wskazując na swój tużurek.

Bankier się zaczerwienił.

— Figlarz z pana! figlarz! — wybełkotał.

Odtąd Habgeld daremnie zaprasza literata na obiad; nie może się go przy swym stole doczekać.

Siła woli.

Chociaż nam pustogłowe wciąż tłumy krzykaczy
Powtarzają, że siły woli wśród nas niema,
Kłamią! Niech który tylko obejrzeć się raczy,
A wnet on kłamstwa swego dowody otrzyma.

*

Ot, młodzian! Gdy dla biednych go proszą
[o wsparcie,
Nie da, bo nie ma! Lecz, gdy kochanka w po-
[trzebie
Aby zapłacić stroje, on walczy zażarcie
I — siłą woli marki, choć z piekła wygrzebie!

Temu żyd wnet zabierze za dług ojców schedę,
Lecz on chce, choć go duszą wierzycieli
[kleszcze,
Wyjechać za granicę! A więc — pal czart biedę
On siłą woli — na to znajdzie pieniądz jeszcze.

*

Ten znów nauki, wiedzy, jest bardzo spragniony,
Lecz — nie może się kształcić, co go wielce boli,
Z braku — czasu! Lecz gdy jest na bal za-
[proszony
Zawsze znaleźć potrafi czas — siłą swej woli!

*

I zawsze, gdy nas wzywa rozkosz i użycie,
Choć w drodze obowiązki stoją nam niemiłe,
Każdy, czyli to starzec, czy też w lat rozkwicie.
By zaznać przyjemności — znajdzie woli siłę.

Asmodeusz.

Wojenna inteligencya.

— Czy pani czytała już moje ostatnie „Poezye“?

— Nie... ale leżą już w naszym salonie.

Recepty.

Człecze! Gdy pragniesz wielkości wawrzynów,
By cię na sławy stawiono pomniku,
Ty, jak Herostrat, zamiast wielkich czynów,
Głupstwem rób wiele hałasu i krzyku!

Gdy chcesz być mądrym — łatwa to rada!
Nigdy nikomu nie przyznawaj racyi!
Blaguj! Niech mowa twa będzie czcza, blada,
Zuchwała, pełna pustej deklamacyi!

Kiedy w miłości chcesz być bohaterem,
Zdobywać serca winieneś tym torem:
Nie charakterem, nie uczuciem szczerem,
Ale błyskami i pięknym ubiorem!

Chcesz być bogatym? Pozbądź się litości,
Sumienia, cnoty! To głupstwa, androny!
Miast jakiejś pracy, jakiejś uczciwości,
Kradnij, a wkrótce pozyskasz miljony!

Wierz! Gdy recepty te przyjmiesz do duszy,
Gdy na ból innych będziesz — jak nieżywy,
Gdy cię ni zbrodnia, ni cnota nie wzruszy
Wtedy napewno zostaniesz — szczęśliwy!

Asmodeusz.

Za duża zdobycz.

Żona: Cóż przynosisz z polowania?
Mąż: Zająca, katar i wściekły humor.

Wygrany zakład.

W orkiestrze pewnego teatrzyku ogródkowego, artysta grający na trąbie Jedlicz, był winien rubla Kulczyńskiemu, grającemu na kotłach.

Ten ostatni będąc człowiekiem nadzwyczajnie oszczędnym i systematycznym, wzorowo przestrzegał, aby i pauzy podczas gry zachowywać i pieniędzy nie marnować, podczas, gdy Jedlicz dość lekkomyślnie traktował jedno, tudzież drugie. Chociaż więc Kulczyński co wieczór przypominał mu o jego długu, nigdy pieniędzy odebrać nie mógł.

Przebrała się tedy cierpliwość wierzyciela i zagroził dłużnikowi, że go pozwie, jeżeli przed końcem przedstawienia rubla nie odbierze.

Jedlicz, uśmiechnąwszy się złośliwie pod wąsem rzekł:

— Dobrze, oddam, ale załóż się pan ze mną o rubla, że nie będziesz chciał długu odebrać, choć będę ci go dawał.

— Dobrze — odrzekł Kulczyński.

Przedstawienie się zaczyna. Orkiestra gra pilnie. Zbliża się wreszcie finał, podczas którego Kulczyński miał uderzyć w kotły po dłuższej pauzie, Jedlicz zaś grać nie potrzebował. I gdy już tylko dwanaście taktów dzieli Kulczyńskiego od chwili uderzenia w kotły, zbliża się do niego Jedlicz, podając rubla w 20 srebrnych pięciokopiejkówkach.

Kulczyński daje znak ręką, iż wziąć nie może, bo taktów coraz mniej...

— A cóż ci pomóc może na ból głowy. Chcesz aspirynę ?
— Owszem, jeśli wujaszek mi ją poda zawiniętą w dolarze.

Wówczas Jedlicz kładzie owe monety na skórę kotła. Jeszcze jeden takt i Kulczyński zrozpaczony uderza w kotły. Pieniądze rozlatują się na wszystkie strony. Po ostatniem uderzeniu znowu podchodzi do niego Jedlicz:

— Czy nie miałem słuszności, twierdząc, iż pan odtrąci pieniądze? Wygrałem zakład, koledzy świadkami. Jesteś pan winien mi rubla. Dobranoc!

Już dawno wszyscy wyszli z teatrzyku, nawet w restauracyi zaczynało robić się coraz puściej, a biedny Kulczyński wciąż jeszcze szukał po podłodze swoich pięciokopiejkówek...

Marchołt.

Nieporozumienie.

— Język masz pan zadowalający — a apetyt był?

— Kiedy?

— Wczoraj.

— Nie wiem, bo ja wczoraj cały dzień nie byłem w domu...

— Ależ ja pytam, czybyś pan co zjadł?

— Nie, dziękuję panu doktorowi, już jestem po śniadaniu...

W Bawaryi.

Badano raz gorąco wśród „piwoszów“ grona,
Która też najpiękniejsza jest w Bawaryi strona,
Na to rzekł Kulmbachowski: „Pfe! tego nie [wiecie?
W Bawaryi najpiękniejsze miejsce — przy [bufecie!

Nieporozumienie.

W przedpokoju doktora X. słychać rozpaczliwe dzwonienie, Dr. X. otwiera drzwi własnoręcznie.

— Czego to?

— Och, panie doktorze, moja noga!

— Co s ę panu stało?

— Och moja nieszczęśliwa noga!

— Czy złamana?

— Jeszcze nie, lecz złamie się na pewno!

— Zkąd pan możesz wiedzieć, że się złamie?

— Ależ złamie się, bo już trzeszczy...

— Pleciesz pan... proszę za mną do gabinetu!

— To zbyteczne.

— Przecie trzeba obejrzeć nogę.

— Pokażę ją panu, ale na schodach... oh już trzeszczy na dobre... i jeżeli pan doktór nie zlituje się...

— Tam do licha, tłómacz się pan jaśniej!

— Ależ mówię wyraźnie: ja się teraz przeprowadzam, tragarze zawadzili fortepianem o poręcz schodów, więc jeżeli pan doktór nie otworzy drzwi swoich na oścież, noga od fortepianu połamie się na kawałki!

O Procie, o jego żonie i o dyable.

Przyszedł dyabeł do Prota
I powiada mu: — Procie!
Toć wiem przecie do joty,
W jakim jesteś kłopocie,
Rady z babą nie dając,
Tchórząc przed nią, jak zając...

Przeto z mostu najprościej
Tym konceptem poruszę:
Dasz mi Procie żałosny,
Skrypcik mały na duszę, —
Babę za to dziś jeszcze
W piekle żywcem umieszczę.

Chwilę dumał Prot biedny:
Żal mu było kobiety...
Lecz gdy dyabeł nastawał,
Dyabeł łuszcząc sowity,
Tak mu duszę kołysał,
Że Prot wreszcie podpisał.

Zatem kusy pomyka
Do babinej alkowy, —
Tutaj dodam, iż mężnie
Był na wszystko gotowy:
Ofiarował się z góry
Pod niewieście pazury...

Ale-ć zawiódł się srodze!
Któż bo wszystek los zbada?...

Pomiędzy emerytami.

— Szkoda, panie Bolesławie, że niema u nas w Warszawie stałego balonu — captif, ja sam pierwszy...

— Co? chciałbyś pan w tym wieku jeździć balonem jeszcze?...

— Tak!... bo powoli przyzwyczaiłbym się do opuszczenia ziemi...

On — do baby, a baba
Prosto w ramię mu wpada:
Gnie się, jako wicina
I — spazmować poczyna.

I otworzy upusty
Białogłowskiej natury. —
Że już wreszcie sam dyabeł,
Choć miał nerwy, jak sznury, —
Aż do szpiku stargany,
Łbem by walił o ściany...

Chwilę trzymał na ręku
Cieżkie babskie to brzemię,
Wreszcie ogon podtulił
I cisnąwszy o ziemię
Z całej złości i mocy,
Sunął w piekło, jak z procy.

—j—

Puch marny.

Wyrok to niezmierny,
Wyrok lapidarny,
Że kobieta lekka,
Lekka, jak puch marny...

Nieraz, gdy upadnie
Na mężowskie plecy,
Zegnie aż do ziemi
Tak — puch kobiecy.

—j—

Widocznie.

— Iks rozpił się zupełnie; po całych dniach siedzi w knajpie. Szkoda go — taki poczciwy człowiek, jak on, to doprawdy rzadka osobliwość w naszych czasach.

— Hm, widocznie więc, jako rzadka osobliwośc, chce zawczasu zamarynować się w spirytusie.

Już wybrał sobie.

— No, jakże z paltem zimowem?
— Już sobie wybrałem materyał...
— U krawca?
— Nie, dopiero w żurnalu!

Z sielskich dum.

Skrzeczą żaby w trzęsawisku,
Klekcze bocian na karczmisku
Klekotem,
Wojtek porwał sierp i grabie
I już stanął hen, przy babie,
Za płotem...
Baba rzecze: — Boćko klecze,
Coś nom znowuj psynieść zekce
Psio wiara!..
„Oj, cego ci znowuj kęc sie
„Chyba zabę ci psyniesie
Boś stara!...

*
* *

Poszedł siciarz za granicę
Co żywo,
Aby zebrać za przetaki
Grosiwo...
Żonkę młodą pozostawił
On w domu,
Na opieke nie oddając
Nikomu...
Minął roczek, minął drugi —
Coś trzyma
Znać siciarza, bo jak niema
Tak niema....
Żonka myśli że gdzie pomarł
Niebożę,
Lubo w rzecze się utopił
Być może...

Pani: Dlaczego pan ma taką szpetną twarz?

Pan: Bo mnie raz kobieta pocałowała.

Lecz jej boćko figla płata
Zdradziecko
Niesie jedno... wreszcie drugie
Jej dziecko...
Dziwują się we wsi inni
Siciarze...
Że te boćki takie szelmy
Figlarze.

. . . .

Od granicy siciarz stary
Wtem spieszy
Toć się z boćka i prezentów,
Ucieszy!...

Maciek z Topielu.

Kiedy nie mam pieniędzy.

Wierzcie sobie lub nie wierzcie
Nitce tej ze zwierzeń przędzy,
Lecz się czuję najszczęśliwszym
Wtedy, kiedy-m... bez pieniędzy!

Raj na ziemi. Nie znęca się
Żona nad mą biedną głową,
Że widziała na kuzynce
Prosto z igły suknię nową,
I trzeba być człowiekiem
Dzikim, niby biegun w preryi,
By nie kupić takiej samej,
Jak kuzynka ma, materyi!

I wierzyciel procentowe
Na dzień inny chowa gusta!
On wie dobrze, kiedy moja
Kabza pełna albo pusta.

Wtedy tylko przyjdzie do mnie
I urządza mi męczarnie,
Gdy wie, że coś do kieszeni
Po utarczce tej zagarnie.

Lecz, co rzeczą najważniejszą,
Gdy pieniędzy nie mam wcale,
Wtedy w kółku swem rodzinnem
Ja się bawie — dosknale!

Po pieszczotach z cichą żoną,
Śpieszę myślą na tor ścisły:
Tworzę ody, humoreski;
Same ku mnie mkną pomysły!

Wierzcie sobie, lub nie wierzcie
Nitce tej ze zwierzeń przędzy,
Lecz się czuję najszczęśliwszym
Wtedy, kiedym — bez pieniędzy.

Wukar!

Ogłoszenie sezonowe.

MODDE PARYS!

Drapie de dame na stanik.
Batysttani ulubione przez pań.
Lapserdaków z barankiem.
Perelinki dla osobę z tłustością.
Hafczyki do obszywanie pod spodem.
Woalków na twarze łatwe do prania.
Kordły jedwabne, co można pod niemi spać.
Paski dla dame czenkie jak drut.

Z usianowanie
Markus Wirombaneholc.
Krakowska 73.

Do sekutnicy.

Ty, co straszniejsza
Od plag i gromu,
Urządzasz piekło
W mężowskim domu.

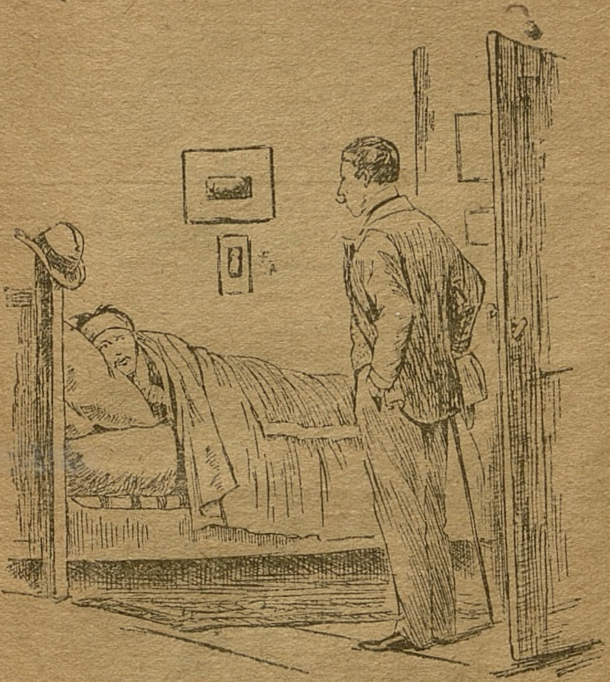
Będą uczynki
Twe nagrodzone:
Dyabeł cię wkrótce
Pojmie za żonę.

—j—

W teatrze, na prowincyi.

— Na jakiej sztuce pani płacze?...
— No, przecież zapłaciłam za miejsce...

Logiką pijaka.

— Czy wam nie wstyd tak próżnowcć?
— To przez oszczędność!
— A to ciekawe?
— Widzi wielmożny pan, jak pracuję, to dostaję pragnienia, a wówczas to więcej przepijam, niż zarabiam...

Z cyklu „On i Ona".

U wód się poznawszy,
U wód... proszę słuchać,
Wnet o miłości
Rozpoczęli gruchać...

A kiedy już wszystko
Wyrzucili z serca,
Wszczęto znowu sprawę
Ślubnego kobierca...

I z kolei rzeczy,
On się jej melduje,
Że tytuł hrabiego
Od dziadów piastuje...

A ona powiada,
Jako jest hrabina,
Lecz zgubiła dowód...
Wszak to nie jej wina!...

I dziś to małżeństwo,
Nie wie, co rozterka...
Dobrali się bowiem:
Kelner i kelnerka...

Starcio.

Dziedziczne.

Pani (do kawalera): Dlaczego pan niema wąsów?

Kawaler: To dziedziczne, bo moja matka także nie miała!...

Pantoflarz.

Żona (do męża): Dlaczego twój przyjaciel X. już więcej do nas nie przychodzi?

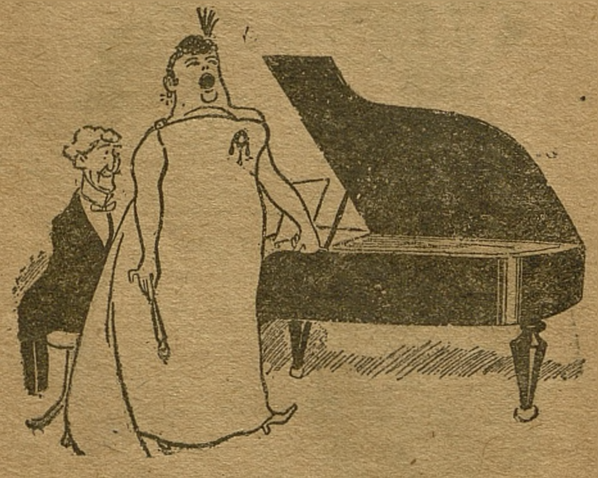
Mąż: Bo się ożenił i stracił władzę...

Szczególny objaw.

— Dokąd idziesz?

— Muszę się przejść, bo mnie boli głowa od siedzenia...

— Ciekawa rzecz, gdziebyś też ból uczuwał, gdybyś długo nad czem łamał sobie głowę?...

Przygotowanie do debiutu.

Piknik malarski.

Gdy dziś każdy sprawozdania z różnych „frajdek“ pisze, maże — więc pikniku malarskiego opis się wam także w darze. Był tam

humor, był tam dowcip, tam fantazya była dziarska i, z talentem nierozłączna, była „bryndza“ też malarska! Bo niejeden z dzielnych chłopców, co pokazać chciał się godnie, by uiścić się ze składki „przybił“ buty, albo — spodnie! Był „Syngalez“, „Stępsio“, „Bolo“ był „Mistrz“, „Julek“, był i „Tatar“, „Bisio“, „Puzio“, „Hrabia“, „Lolo“ a oprócz tego był i katar! Bo też sala — choć wspaniała, choć przecudnej jest struktury, deszczem głowy pokropiła po przez dachu dziury! Wiatr, co po salonie hulał, jakby żydek na arendzie, gasząc lampy, żyrandole, tajemniczy mrok siał wszędzie. Stare zbroje, gobeliny ozdabiały sali ścianę, szable, rzeźby i makaty! Było wszystko! (pożyczane). Pili wszyscy „artystycznie“, a gdy zjedli już kolacyę, były różne tam oracye, trawestacye, deklamacye! Wyśmienicie się bawiono! W końcu takie zapytanie rzucił ktoś do rozwiązania: „Jakie sztuki jest zadanie?“. Kwestyę tak rozwiązał „Tatar“ (lecz nie taki, co daleko, wśród gorących Azyi stepów pije dzikich klaczy mleko!) Prawda — rzekł — stworzyła sztukę, lecz. że sama nagą była, a więc, celem tej ostatniej jest, by „golców“ wciąż tworzyła! A z obłoków sztuka sama twarz swą, w uśmiech zdobiąc miły: „Bawcie się — szeptała — przyszłe, artystyczne nasze siły“.

Asmodeusz.

Zmiana sygnałów.

Pod oknem mej kochanki
Krążyłem co wieczora,
Wiedziałem najdokładniej
Czy wejść już do niej pora?

Bo miałem od niej z góry
Już informacyę ścisłą,
Że wejść mi do niej wolno,
Gdy w oknach światło błysło!

Odmienne jednak całkiem
Ma dziś sygnały ze mną:
Dziś wchodzę tylko wtedy,
Gdy jest w jej oknach ciemno!

Konwencyonalne kłamstwa.

Świat różne ma dziwadła
W nomenklaturze swojej:
Kobieta choć upadła
Najlepiej zwykle stoi.

I stwierdzić mi się dało
Bez wątpliwości wszelkiej,
Że gdy ma nóżkę małą,
Na stopie żyje wielkiej!

Ten świat ma najzawziętsze
W swych sądach stanowisko:
Na drugiem mieszka piętrze,.
Świat mówi : zeszła nisko!

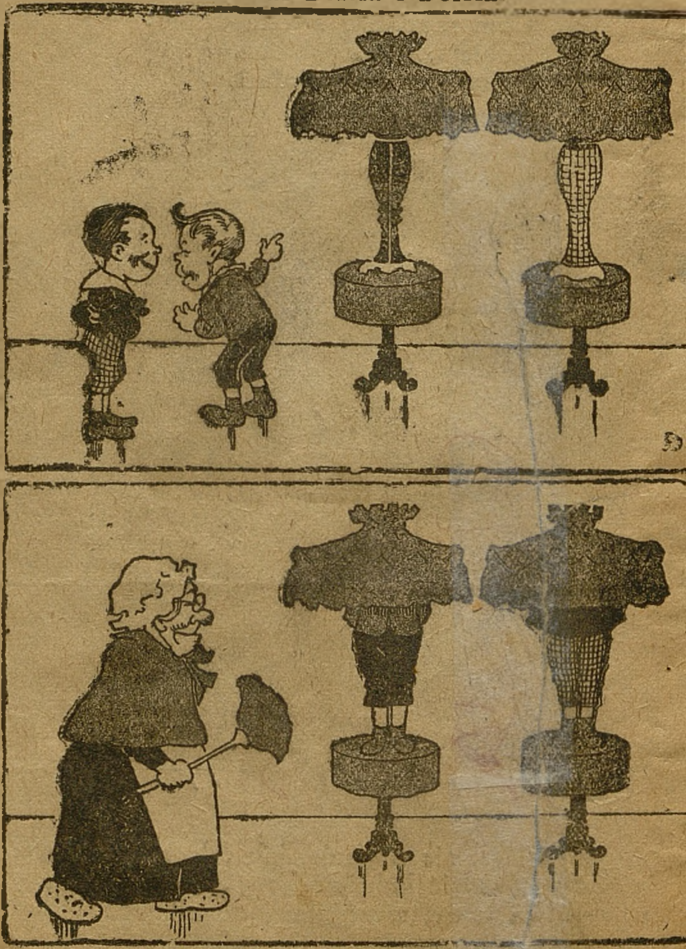
Niech każdy się przekona,
Com zbadał w swoim czasie:
Kobieta, gdy zgubiona,
Najłatwiej znaleźć da się.

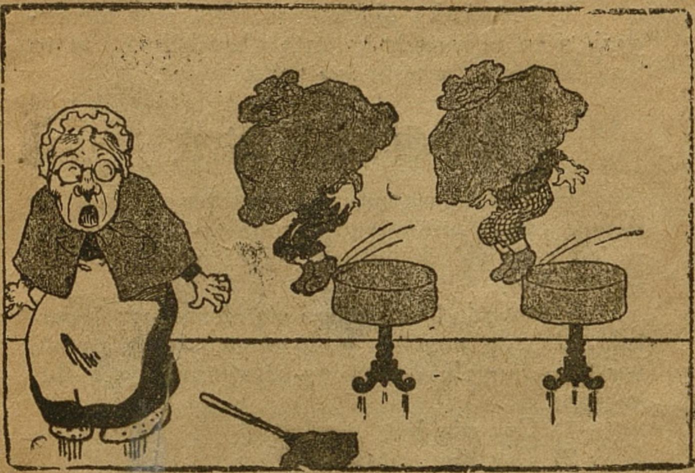

— Wiesz, nie pojmuję, jak człowiek może się dać prowadzić kobiecie.

— Ja także, szczególniej do ołtarza...

Kawał Bolcia i Dolcia.

Chłop i filozof.

Filozof z chłopem szedł drogą —
I rzekł: „Spójrz w górę, bracie,
Jakie błękity i gwiazd mirjady!...
Lecz wy się na tem nie znacie“.

I kroczył dalej, w niebo wpatrzony,
W tem chłop: „oj! spójrzcie taki
Na ziemię, bo — w rów wpadacie
I rżniecie łbem w chojaki!...“

W roku urodzaju.

M i e s z c z u c h: A czego wy, chłopy, takie smutne, kiej przecie i siana i żyta macie wbród?

Wieśniak: Myśleliśwa, że będzie nieurodzaj, a tu ci wszędy galanto obrodziło i bez to trza będzie tera wszyćko sprzedawać.

Rady dla młodych mężatek.

Pod niniejszą rubryką będziemy starali się dawać zbawienne rady młodym gosposiom w ich ciężkich debiutach na estradzie rodzinnego życia.

Z powodu kończącego się niezadługo kwartału, dajemy naszym gosposiom szereg pytań, wystosowanych do nowo-przyjmowanych służących:

1) Czy nie jest „pyskat"?

2) Czy nie „latawiec"?

3) Czy ma ładną pościel i rzeczy? (Jest to probierz ich oszczędności).

4) Czy ma kawalera? (brat w straży, kuzyni i młodzi wujowie równają się kawalerom).

5) Czy kawaler nie jest ślusarzem? (jako mający styczność z zamkami — niebezpieczni).

Hè-he.

To straszne.

Matka. Maryniu, moje serce, dlaczego płaczesz tak rzewnie?

Córka (pokazując na gościa-poetę). Ach! mamo, zawsze byłam taka uprzejmą dla pana Wacława, a on chce teraz gwałtem czytać mi swoje wiersze.

Zagadki.

Jakie zwierzę jest najbardziej podobne do kota?

(Kotka).

Dlaczego kaczka pływa po wodzie?

(Ponieważ ma zakrótkie nogi i nie może chodzić po dnie stawu lub rzeki).

Jaka jest różnica pomiędzy wieżą ratuszową a chustką od nosa?

(Chustką można nos obetrzeć, a wieżą ratuszową — ani sposób).

Czy jest różnica pomiędzy imieninami bogatej ciotki a ogrodem Saskim w porze nocnej?

(Niema różnicy; imieniny i ogród trzeba obchodzić).

* * *

Była moim ideałem,
Marzeniem najpierwszem,
Więc ją raz obdarowałem
Mego tworu wierszem.

Długo bardzo się patrzała
W zapisaną kartę,
Aż nareszcie zapytała:
— A ile to warte?

Epilog do bajek.

Właśnie pragnąc błąd wytknąć w jakiem zdaniu
[ścisłem,
Nad nowym się trudziłem do bajki pomysłem,
Gdy do pokoju zwinnie, nakształ rączej łani,
Z nieporównanym wdziękiem weszła moja pani;
A jako gdy dąb leśny oplotą powoje:
Tak ona, w ramion sploty wziąwszy szyję moję,
Temi słowy smutnego z dum ciężkich obudzi:
— Pan mój znowu, jak widzę, nad bajką się
[trudzi
I głowę rozmarzoną (tu — całus) mozoli
Zamiast ze mną — śród zwierząt złośliwych swa-
[woli...
Doprawdy, już niedługo zazdrosną się stanę
O takie towarzystwo, całkiem niedobrane...
Prędko skończysz?
— Nierychło! wad tyle na świecie, —
Radbym bajką, jak miotłą, wymieść wszystko
[śmiecie...
— Czemuż pomódz nie mogę?...
— O, moje ty złoto!
Jak promień, zawsze pomoc twa spływa z pie-
[szczotą...
(Tu jakby zawstydzona za wdzięczną wymówkę
Na piersi mej ukryła złotowłosą główkę).
— Chodź, odpocznij!...
— A bajka?...
— Dojrzeje w czas krótki...
Patrz, samowar już szumi — i obrus bielutki:
Tam przy stole we dwoje, — bo tęskno mi sa-
[mej —

Najlepsza.

— Słyszałeś, Piórkiewicz napisał nową komedję, która ma być najlepszą z wszystkich jego prac.

— Dlaczego?

— Bo jest tylko w jednym akcie.

O bajkach, jak o wspólnych dzieciach pogadamy...
A gdy panu mojemu sen zmoży powieki,
Niech cię bożek snu przyjmie z mych ramion
[opieki...
Chodź już...
— Idę! lecz pozwól: za uczuć twych zorze,
Niechże ciebie raz przecie w morał bajki włożę...
Patrz oto, co tu piszę...
I na moje ramię
Przechylona, jak kwiecie na skalnym odłamie,
Wyczytała te słowa, ku czci jej wysnute,
Na temat wiecznej pieśni, na miłości nutę,
Na to szczęścia ludzkiego kolumbowe jajko:
„O, ty ze wszystkich bajek najpiękniejsza bajko!“

Jota.

Wiwaty!

Gdzie są wielkię brytany, tam i małe pieski
Wiwat, niech żyje mecenas Majewski
Cieszy się mały piesek, gdy go wielki ceni
Wiwat, niech żyje wielki pies Badeni...

Idylla...

Idylla maleńka taka:
Wróbel połyka robaka,
Wróbla kot dusi niecnota,
Pies chętnie rozdziera kota,
Psa wilk z lubością pożera,
Wilka zadławia pantera
Panterę lew rwie na ćwierci,
Lwa — człowiek, a sam po śmierci
Staje się łupem robaka
Idylla maleńka taka.

Surowa kara.

Do Czyn-Czy-Pu, mandaryna,
Co miał moc oleju w głowie,
Przyszedł raz jego przyjaciel,
Tsińczu-Fu-Fi i tak powie:
— Przyjacielu mój, Czyn-Czy-Pu,
Głową twa — nie do pozłoty:
Radź, jak mam ukarać żonę,
Co zboczyła z drogi cnoty.
Ja bo myślę bambusami
Połechtać jej pięty nieco —
Wtedy, sądzę, chęci zdrożne
Od niej, jak ptaki ulecą
Na to ozwie się Czyn-Czy-Pu:
— To zamała dla niej kara —
Znów o rogi się postara.
Ja mam dla niej taką karę,
Co poprawi ją odrazu:
Nie daj jej się przejrzeć w lustrze
Przez dzień cały ani razu.

Bazyli.

U doktora.

— Panie konsyljarzu, nieszczęście! Ratuj moją żonę!

— Cóż się stało?

— Oto żona moja połknęła zegarek.

— O, to źle!... A czy to był kieszonkowy czy ścienny?

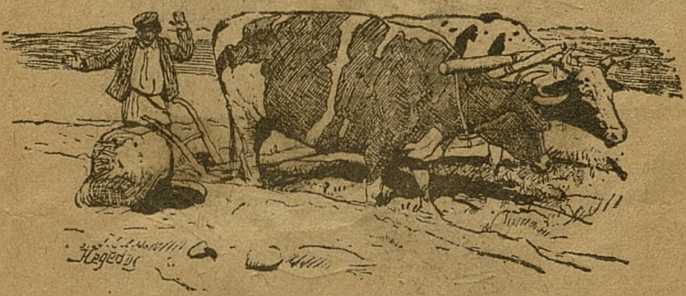
— Panie, pański pies mnie ukąsił!

— Niech pani sobie z tego nic nię robi, pies nie miał do pani złości; on tylko tak z przyzwyczajenia.

O babie co ozora za zębami trzymać nie umiaua.

(Gwara podlasko-mazurska.)

Orou se chuop pod ozinmine wouami takie pole, co na niem byuo duzo kamieni. Uwadziuu puudiem o kemnień — kemnień se rusuu — chuop patrzy, a tu pod kemnieniem kociou pinendzy.

Prawie juz byuo pod wiecór — tak ten chuop przykryu nazod tem kemnieniem kociou — doorou do wiecora — jak by nic — bo sie bou, ze go kto wypatrzy.

Dopiro wie wiecór po kolacyje — pado niby do swoji, (a jego baba straśnie duzo godaua ciągiem, co ji gęba nio stanena), ze pódzie z wouami na dworskie paświsko na cauom noc. Ino, pado, nie mów nikómu — tak ta baba uwierzyua.

On nabrou se workow, wzion wouy i poszeu w pole tam, gdzie byuy te piniendze.

Nabrau we worki, przywiónzou na wouach, popas ich w rzecy trochę i przyseu do dom po cichu, zeby baba nie suysaua.

Dopiro pomirzou ćwierciom te piniendze i schowou we stodole pod przycieś. Jak mirou, jeden dukat zuoty wpod za obrąckę na ćwierci, ale nie zobocyu.

Na drugi dzień ta baba na cosi ćwierci potrzebowaua, tak zobacyua tego dukata za obrąnckom. Tak biere tego dukata i go do chuopa do swego i pokazuje.

— Cośty, pado, dukaty ćwierciom mierzou?

On se myśli tak: prendzy czy później babie powiedzieć musi, — tak wzion i powiedziou ji.

— Ale, pado, nie godoj nikómu bo nom od bierom, pole je panowe, to i piniendze wyprawuje. Zą to juz ci kupie co chces, ale nigodoj.

Tak óna mu obiecnena, ale ón ta nie guupi byu babie wierzyć. Tak pojechou z niom do Kauusyna, pokupiu ji rózności, a potem pada dó ni:

— Pódźwa do karcmy.

Tak pośli do karcmy, kazeu dać gorzoukę i kieubasy, ale tam beuo kielka chuopów, tak jem mówi, zeby baba jego nie suysaua:

— Postawie wom dwie kwarty gorzoukę, pijta pryndko i uciekojta.

Tak oni tak zrobieli, a baba sie pyto:

— Co jem tak pilno?

— Abo — pado pośli dziedzica gónić ze pokrod świynie.

Ta sie baba zcudowaua, ze to dziedzic świynie kradnie.

Przyjechali do dómu, tau chuop wzion zajunca, usadziu babie do skrzynki, a kupiuu w mieście u Zyda karasków i poprzyw ienzywou na śliwach w ogrodzie. Potem poseu na dach, zuapou gouebia, zarznou go kozikiem, żeby krew kapaua kominem.

Przychodzi do izby, a tu baba mówi:

— Wies, czerwony dysc padou.

— Nie dziwota, bo chmury przysuy od czerwónego morza. — Potem pado: — Schowoj tam te piniendze do skrzynki.

Baba idzie do skrzynki, otwiro, a tu zajunc hip! Tak się baba jesce-gorzy zcudowaua.

Chuop ji pado:

— Kiedy króle mogom sie mić pod wyrkem pod piecem, to czego zajunc nie mo sie mić we skrzynce?

Baba juz tak ubem krynci, co ozora w gebie utrzymać nie moze, ale nic.

A ón pado:

— Wies co?... tak me poli we wnontrzu

od te gorzouki, co my pieli w Kauusynie!... idź do sadu, przynieś mi pore śliwek.

Tak óna posua, ale już wiency nie psysua, bo jak zobacyua karasie na śliwach, tak się o mouo nie przywróciua, potem skoczyua bez puot i poleciaua na wieś i zacena wsystko opowiedać — o tychpiniendzach, o tych karasiach,

o tem cerwónemdyscu i tem zajuncu we skrzynce. Ino o tem dziedzicu nie godaua.

Lotaua bez cauom noc az na drugi dziń do pouednia i prec godaua; dopiro jak ji geba spuchua,przysua do dom.

Dowiedziou sie dziedzic we wsi, ze chuop piniendze naloz, tak posuou do niego lokaja, zeby zaroz przyseu do dwora.

Rod nierod poseu ten chuop do dworo.

Jak przyseu, tak dziedzic do niego zaraz:

— Cyj gront — pado — mój cy twój ?]

— A juści, z przeprosyniem jelemoznego dziedzica, niby noprzudziu boski, a potem pońsik.

— Kiej gront je mój, — podo dziedzic — toi piniendze coś noloz — pado — moje.

— Jakie piniendze z przeprosyniem jelemoznegodziedzica?

— No, te piniendze, coś naloz.

— Jo z przeprosyniem jelemoznego dziedzica zodnych piniendzów nie naloz.

— Nie uzyj — pado — chuopie — niby dziedzic — bo przecie twoja baba po cauy wsi bez cauą noc otlaua i godaua, ześ piniendze wielgie naloz.

— Niech jelemozny dziedzic niesuucho co óną plecie, bo óna je guupia, nie dobre mo we guowiez przeprosyniem niby jelemoznego dziedzica.

Tak dziedzic kozeu lokajowi, zeby psyprowa-dziou te babe.

Tak lokoj zaroz babe przyprowadziu.

Dziedzic pado:

— No godoj, co, jak i kiedy byuo, jak twójchuop te piniendze naloz.

Baba pado:

— Prosem sie uaski jelemoznego dziedzica, to byuo rychtyk, jak ten cerwóny dysc padau.

— Jaki dysc? — pado dziedzic.

— Ano cerwony dysc, z przeprosyniem jelemoznego dziedzica.

Tak dziedzic se myśli: coś ta baba cheba guupio, — ale ón pyto znou:

— No co byuo, jak byuo, godoj.

— Prosum sie uaski pana jelemoznego dzie-dzica, to byuo akurat, jak się u nas we skrzynce zajunce miauy, i jak się karasie na śliwach pluskauy, z przeprosyniem niby jelemoz nego dziedzica.

Tak dziedzic se myśli: widać, ze ta baba mo caukiem ueb przekrencony, — ale ze beu chuop wesouy, niby ten dziedzic, tak go ta bawieuo, ze ta baba takie baje osmolóne plecie tak pada:

— Godoj wsystko, bo cie koze zerznąć batem.

A baba pado:

— Prosem sie uaski jelemozuego dziedzica, tego juz nie powiem.

— Cego? godoj!

— O ty świni jelemozny dziedzic wiedzom.

— Juścić wiem — gado (bo mu pore dni temu kormnom maciore ukradli).

— Ha, no kiej tak, to juz powiem: to byuo z przeprosyniem jelemoznego dziedzica, tego samygo dnia, jak niby jelemozny dziedzic świnie ukrad, a chuopi go bez Kauusyn gónili.

Juz beuo i dziedzicoju za duzo tego, zagniewau sie i kozeu lokajom babe dobrze obić zeby takich guupstw na niego nie gadaua i pada do tego chuopa:

— No — pado — mos babe co ma karasie na śliwach, a kieubie we ubie. A douóz no pado — tam babie w domu jesce lepsi.

I tak te piniendze chuop se uratowou.

A. Piotrowski.

Wszystko fałsz.

Chciałbym całować jej ust korale,
Ach chciałbym już,
Lecz na nich nie ma słodyczy, ale
Tam blansz i róż.

Chciałbym uścisnąć mojej kobiety
Toczony biust,
Lecz zamiast piersi, ściskam gorsety,
I tracę gust.

Chciałbym też wpełznąć do jej serduszka.
Jak jaki małż,
Lecz u niej serce, a nawet nóżka...
To wszystko fałsz.

Niedopytalski.

MODNISIE.

Jeszcze śnieg na wiosnę sypie,
Dopiero co lody tają,
Już w słomkowe kapelusze
Panie głowy przystrajają.

Teraz jeszcze słońce piecze,
Jeszcze pot się leje z głowy,
A już lwowska ex modnisia
Nosi kapelusz zimowy.

Modnisia taka w tych czasach,
Czy to panna, czy mężatka,
Daje dowód tem niezbity,
Że z nich każda jest waryatka!

Nie kpij, bo to co ja mam w brzuchu, ty byś tego w głowie nie pomieścił!

Dla Niej... po ślubie z innym.

Maniu! Jam stłumił serca bicia...
Lecz ze drżeniem
Zwę cię ostatni raz za życia
Tem imieniem...
Nieraz — pamiętasz — (miłość działa
Szału trunkiem),
Tyś mi na ustach je przerwała
Pocałunkiem...
Ach! tem imieniem zwałem Ciebie
Długo, długo...
Czas ten na wspomnień Twych
[lśni niebie
Świetlaną smugą...
Byłaś mi wtedy tam królową,
Natchnień zniczem,
Dziś... jesteś pani Tomaszową
Więcej... niczem.
Jednak nagrody kardynalnej
Wart cherubin,
Co spowodował dzień fatalny
Twych zaślubin,
Trapiony bowiem byłem trwogą
Nieustanną,
Że cię uczynić losy mogą
Starą panną...
Wszak rzekła z smutkiem i żałobą
Twoja mama,
Że się zamknęła już przed Tobą
Szczęścia brama,

Że, nim w powabów twych rozkwicie,
W hołdów sferę
Weszłaś — jam zwichnął tobie życie
I karyerę.

A czy ty wiesz dziewczyno?

A czy ty wiesz dziewczyno
A czy ty wiesz
Kochanie:
Co to jest maj?
Ot tam, gdzie wody płyną,
Daj rączkę, ze mną spiesz:
Roznosi już śpiewanie
Słowiczy gaj.

A czy ty widzisz falę,
Jak chyżo mknie
Swawolna
Hen w morską toń?
W przeszłości pójdą dale
Dni nasze... czas je rwie!
Dopókiś młoda, wolna:
Daj białą dłoń!

Pójdziemy ręka w rękę
W cudowny świat
Marzenia
Snuć szczęścia nić.
Wsłuchani w tę piosenkę
Miłości rwijmy kwiat:
Chcę ustek twoich tchnienia,
Chcę kochać — żyć!

Wydawca i poeta.

Pseudo-poeta. Panie wydawco, już cztery lata minęło jak złożyłem panu mój „epos“, a pan dotąd nawet nie zapowiada druku dzieła?

Wydawca. Cierpliwości, młody mój poeto! Homer trzy i pół tysiąca lat czekał, zanim ukazał się w druku, a przecież pańskie poezye nie mogą się równać z Illiadą. Trzeba być konsekwentnym.

Prawie.

— Powiadasz, że znasz cały świat, a byłaś w Ameryce?

— Prawie, że byłam.

— Jakto prawie?

— A no, bo będąc we Francyi pojechałam do Hawru, a Ameryka to przecie zaraz naprzeciwko!

Z biblijnych dum.

Mówi biblia: — Adamowi
Pan Bóg pewną wyjął kość,
Kość tę w glinę był oblepił,
I w kobietę kazał rość!

* *
*

Nic dziwnego, że dziś żona
Każda prawie, jak na złość,
Tkwi mężowi w jego życiu
Jak niedobra w gardle kość.

W warsztacie.

— Józiek, chcesz batem, czemu nie robisz, o czem się tak zamyśliłeś?

— A to proszę pana, myślę o tem, jak to ja kiedy zostanę majstrem, i sprawię sobie na mych terminatorów pocięgiel.

Niezłe usprawiedliwienia.

W kieszeni topielca znaleziono następującej treści kartkę:

„Nie miałem zamiaru topienia się, chciałem tylko użyć kąpieli“.

*

Pewien złej wiary mąż, przedstawia się żonie w zmienionym najpotrzebniejszym detalu toalety.

— Ach musiałem to zamienić w biórze! — objaśnia zapytany o powód.

— Wczoraj u pani we flaczkach znalazłam igłę...
— Chwała Bogu! bo ja nie mam drugiej.

Nieszczególny poczęstunek.

Młody autor komedyi po jej wystawieniu wychodzi z za kulis na salę teatralną.

— Jak się masz o wielki i sławny autorze! — wita go znany pochlebca i pieczeniarz — twój talent z dniem dzisiejszym rozejdzie się po całej Europie!

— Dziękuję ci, lecz może pójdziesz ze mną na miasto?

— I owszem, odpowiada amator cudzych kolacyi — lecz gdzie pójdziemy do Bristolu czy Zakopanego?

— Nie — objaśnia autor, — chcę ci pokazać dom, w którym się urodziłem.

Z filantropii.

Donoszę wam z wiarygodnego źródła, iż Misio X. młodzieniec wstydzący się żebrać i zarazem pracować, w ostatnich dniach zdecydował się wreszcie i wziąwszy ślub z ciepłą, a zgrzybiałą wdową Y., znalazł u niej zaciszne „Przytulisko“.

*

— Czy odebrałeś wczoraj pudełko cygar, com ci z zagranicy przywiózł?

— Odebrałem i dziękuję ci.

— Tylko nie rozczęstuj ich, bo szkoda.

— E! nie obawiaj się, mam i tak mało przyjaciół, to bałbym się, żeby i ci mnie nie porzucili!

Dobra stróżka.

Magda! nie śpij! czy słyszysz ktoś po schodach się włóczy, może złodziej?

— A może, byle by nogi wytarł, bo mi ze wszystkiem schody zawala!

Co to jest życie?

Różnie różni tłómaczą sobie.

Zależy to od temperamentu, powołania, to jest od zmysłowego rozwinięcia.

Niektóre charakterystyczne uwagi w tym względzie przytączamy:

„Życie, jest to wielki rądel, z którego zjadłszy pieczeń, zawsze znajdziemy wielki plaster gorżkiej spalenizny“.

Tak kuchmistrz się odzywa.

„Życie składa się z samych obiadów, w których dają naprzód smaczne potrawy, a nawet i w miejsce wina pieprzny suchar i gorżkie eliksiry“.

Tak powiedział jakiś smakosz.

„Życie“ powiada krawiec, „jest to prasować sztukę z kiepskiego materyału, co się wciąż gurbi i kurczy, tak i wciąż trza gładzić żelazkiem“.

A teraz co mówi prawnik:

„Życie jest to ciągły proces z żądzami. Wygrywa się lub przegrywa dopóty, dopóki się na dobre nie przegra, albo nie wygra“.

„Życie jest wielką chorobą, na którą śmierć tylko lekarzem“.

Tak powiedział potomek Eskulapa.

Nakoniec.

„Życie jest jak piękny kwiatek. Zrywa się listki jego i zrywa wciąż dopóty, dopóki... o... pocóż tam o tem już myśleć.

Tak wzdycha o życiu młoda panna.

A. Psik.

Dwie matki.

Był młody, z orłami w zawody chciał iść,
Chciał szczęścia kwiat zerwać, wawrzynu rwać
[liść,
Lecz matkę, dla której złym wichrom w twarz
[pluł,
Nim lato rozkwitło, pochłonął grób — dół.

„Matuś ma, poszłaś już
A mnie grób pośród burz, *bis.*
Bo już nie mam dla kogo do skromnych iść
[zórz“.

Wtem Polska umarła powstała na czyn,
Wołając: „Broń chwytaj, jeżeliś mój syn“
I młodzian ułański błyszczący strój wdział
I w wojska szeregach w bitewny szedł szał.

„Matuś ma, nie płacz juz,
Rzuć mi z nieba bukiet róż *bis.*
Z matką Polską do wolnych zniszczonych gnam
[zórz“.

Aż padł wśród ataku, z nim konia padł trup,
A w wichrze dwie matki spłynęły na grób,
Zagrały mu trąbki, w mogiłę wrósł krzyż,
A dusza do niebios pobiegła tam wzwyż.

„Synu śnij, bukiet róż
Chociaż mróz wzrósł wśród zbóż *bis.*
Matka Polska twej matce syna wraca już.

Jerzy Wrzos.

— Chcecie dziadku zupę?
— O ile na maśle zrobiona to może być, bo mój żołądek nie przyjmuje inszej omasty.

Walc wojny.

(Na nutę „Walca nocy“ H. Zbierzchowskiego).

I.

To jest pieśń której domem świat cały
Straszna i groźna jak śmierci dzwon
To jest piosenka rycerzy chwały
Melodyą pieśni granatów grom
Kogo na polu lub w leśnej gęstwinie
Doleci tej strasznej piosenki dźwięk
Ten nie jest pewny żyć będzie, czy zginie
A włosy jeży mu lęk.

(chór Refrain).

Gdy ciemność zapada
Pożary w oczach zapłoną
Do naszych serc się zakrada
Jakaś szalona moc.
Hej śmierć niech zawyje
Bagnety w piersi zatoną
Smielej i lepiej się bije
W ciemną i mglistą noc.

II.

Zamek w kieszeni, karabin w ręku,
Gdy nieprzyjaciel ukryty w mgle
Idziem bez huku, idziem bez lęku
Ataki nocne nie są tak złe.
Czasem w okopach żołnierz się kryje
Lecz go tam gnębi deszcz, śnieg i mróz
Gdy się wychylisz kula cię zabije
Lub w serce wedrze się nóż.

(chór Refrain).

Gdy ciemność zapada
Pożary, w oczach zapłoną
Do naszych serc się zakrada
Jakaś szalona moc
Hej śmierć niech zawyje
Bagnety w piersi zatoną
Śmielej i lepiej się bije
W ciemną i mglistą noc.

III.

Była tak cudna, jak ranna jutrzenka
Jak Fakir znosiłem tysiąc jej prób
Zemstę przysiągłem, krwi łaknęła ręka
Gdy mych kolegów ujrzałem grób
Raz na patroli, gdy wszedłem do lasu
Padła komenda gotój, cel, pal — !
Chciałem wystrzelić, lecz nie miałem czasu
Bo w piersi uczułem stal.

(*chór Refrain*).

Gdy ciemność zapada
Pożary w oczach zapłoną
Do naszych serc się zakrada
Jakaś szalona moc
Hej śmierć! niech zawyje
Bagnety w piersiach zatoną
Śmielej i lepiej się bije
W ciemną i mglistą noc.

IV.

Miesiąc upłynął w bolu i żalu
O wielki Boże! od tego dnia
Gdy ciężko ranny leżę w szpitalu

Smutną i tęskną jest dola ma.
I tylko czasem gdy noc mię otoczy
Za oknem zaszumi żałośny wiew
W wielkiej gorączce przymykam swe oczy
I przez sen słyszę ten śpiew.

(*solo Refrain*).

Gdy ciemność zapada
Pożary w oczach zapłoną
Do naszych serc się zakrada
Jakaś szalona moc
Hej śmierć niech zawyje
Bagnety w piersiach zatoną
Śmielej i lepiej się bije
W ciemną i mglistą noc.

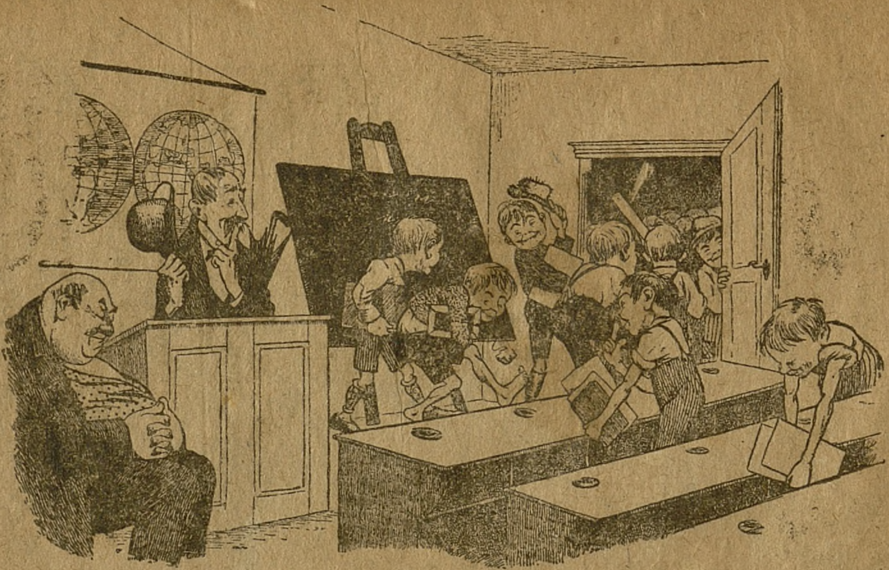

Wrażliwy.

— Garson! co macie do zjedzenia?...

— Są zrazy, proszę pana, kotlecik, befsztyk...

— No to daj mi befsztyk, tylko uważasz, żeby był duży, bo mnie wszelka drobnostka irytuje.

NASZE POCIECHY W SZKOLE.

Psi ogon a praktyka życiowa.

Ludzie dobrzy i pożyteczni są tak rzadcy, że cytujemy zazwyczaj jako fakty niezwykłe, jeżeli ktoś odniesie komuś zgubiony pugilares, lub wyratuje dziecko usiłujące dostać się pod rozpędzony tramwaj.

Natomiast niema bodaj najmniejszego psa, któryby nie dokonał jakiegoś pięknego i bezinteresownego czynu, bez chełpienia się przed innymi.

Poprostu nie podobna nawet wyliczyć wszystkich psów, które wykryły najzawilsze kradzieże, wyratowały tonących, które pozwalają się raczej zabić, niż zrabować powierzone ich pieczy rzeczy właściciela, nawet za najgrubszą łapówkę. W dodatku robią to wszystko z instynktu dobrego, bynajmniej nie licząc na to, że ich zachowanie się będzie notowane w dziennikach.

Może dlatego, że posiadają dosyć skłonności, aby nie pisać o samych sobie.

Jednakże pomimo to ludzie uważają się za stworzenia wyższe, chociażby dlatego, że nikt nie widział człowieka usiłującego pochwycić swój własny ogon, co stanowi dotąd jedno z nieziszczalnych psich usiłowań.

Nikomu do tej pory do głowy nie przyszło, że przecież człowiek już oddawna odzwyczaił się od noszenia ogona.

Czasy jednakże zmieniają się i jak mi opowiadał jeden z wysoko postawionych urzędni-

ków ministeryum spraw wewnętrznych, zastrzegając najwyraźniej dyskrecyę co do swego nazwiska, powoli ludzie zaczynają się nawracać ku zwyczajowi usiłowania pochwycenia własnego ogona, oczywiście idealnego.

Jeden z pracowników rzeczonego ministeryum z przerażeniem spostrzegł, że część odzieży, przez głupi purytanizm nazwana niegodną wspomnienia, skutkiem zbyt skropulatnego wysiadywania ministeryalnych stołków, nabrała podejrzanej przeźroczystości właśnie w najmniej purytańskiem miejscu.

Ponieważ sytuacyjnie tak był ulokowany w biurze, że kłaniając się wchodzącym do pokoju luminarzom ministeryalnym musiał zwracać się tyłem do luminarza siedzącego w tym samym pokoju, nie chcąc być posądzonym o impertynencye, postanowil kupić nowy garnitur odzieży.

Po konferencyi z krawcem doszedł do przekonania, że na kupienie garnituru musi odłożyć całkowitą trzymiesięczną pensyę, pobieraną w ministeryum. Aby zdobyć potrzebny fundusz jął obiady jadać u stryja, ciotki, wuja, szwagra i kuzynów, na śniadanie i kolacye spożywał miałko mielone skorupki od jajek.

Po tak intenzywnem trzymiesięcznem odżywianiu krawiec orzekł, że może wprawdzie kupić na odzież o ćwierć łokcia materyału mniej, ale za to, wobec wzrostu cen, na kupno garnituru potrzebna już nie trzy ale sześciomiesięczna pensja.

U gospodarza.

Lokator. Proszę pana gospodarza, mieszkam już w domu pańskim lat dziesięć i ani razu mieszkania mi pan nie odświeżył.

Gospodarz. Ja żadnych odświeżań lokali nikomu nie daję! taka jest moja zasada!

Lokator. A jeżeli się wyprowadzę?

Gospodarz. To wtedy dopiero będę... zmuszony lokal odświeżyć.

Urzędnik spostrzegł wówczas, że odkładając przez trzy miesiące pobieraną pensyę na kupno garnituru postępował zupełnie jak pies usiłujący pochwycić własny ogon, bo, że jeżeli za trzy miesiące zjawi się u krawca po garnitur, już wtedy będzie potrzeba nie sześciomiesięcznej ale rocznej pensyi.

Poszedł tedy do wyższego od siebie rangą kolegi w ministeryum i oświadczył, że jeżeli nie otrzyma pożyczki w wysokości trzymiesięcznej pensyi, nie będzie wtedy w stanie kupić sobie nowego garnituru i za okazywanie impertynencyi zwierzchnikowi wyleci z posady.

Wyższy rangą urzędnik przyznał odrazu racyę niższemu rangą urzędnikowi (wyżsi urzędnicy bardzo chętnie przyznawają racyę niższym o ile to nie sprzeciwia się projektowanym przepisom pragmatyki służbowej) ale zarazem orzekł że pożyczkę w wysokości trzymiesięcznej pensyi mogą otrzymywać tylko urzędnicy etatowi, ja amator nowego garnituru, jako nieetatowy mogę bezkarnie chodzić obdarty i pokazywać impertynencyę nie jednemu ale wszystkim zwierzchnikom w rumel wziętym.

Bohater mojej opowieści od tej pory jął przy kłanianiu się wchodzącym do pokoju dygnitarzom zakładać ręce w tył, ale mu zwrócono uwagę, że takie gesty nie uchodzą urzędnikom nieetatowym i że raczej powinien załamywać je przed sobą na znak współczucia dla urzędu walki z lichwą i spekulacyą i jeszcze z innymi rzeczami, który to urząd podlega także ministeryum spraw wewnętrznych.

Przekonał się wówczas, że życie nie jest bynajmniej krytyką aczkolwiek ministeryum jest nastrojone bardzo krytycznie i rządzi się zasadą wyłuszczoną w ślicznej liryce Wiktora Hugo: która w tłómaczeniu brzmi:

Wietrzyk żwawy wiosenką
Nad wód taflą się znęca,
Najmilejszą piosenką
Jest piosenka ptaszęca.

Pierwszym tedy walkarzem z lichwą i spekulacyą był p. Ptaszyński a obecnie już tylko p. Ptaś.

Niestety ani p. Ptaszyński ptaszyńskim rozumem, ani p. Ptaś — ptasim nie zdołali dotąd rozwiązać kwestyi spekulacyi i lichwy. Osłabia to zaufanie do walki wogóle, nawet do walki siłaczów w cyrku.

T. Modrzejewski.

U krawca.

— Panie majster, zrób mi pan marynarkę krótszą o ćwierć łokcia, niż teraz noszą.

— A to dlaczego?

— Widzisz pan, pracuję w Magistracie więc na dłuższą marynarkę mnie nie stać.

W salonie.

— *Nie uwierzysz pan jak jestem nieszczęśliwa! Bóg mi odmówił najsłodszej pociechy macierzyństwa!*

— *W istocie? O!.. Czy to tylko nie dziedziczne?*

— *?!...*

Przygody Wojtka w Warszawie.

Oberek.

Do Warsiawy psyjechałem
Bo marków se uciułałem,
By obacyć tu różności
I tych co Warsiawa gości.
Oj jody, jody i t. d.

Zajechałem do hutelu
Jak nas dziedzic no i wielu,
Lecz w hutelu mówią dla cię
Nimo miejsca, panie bracie!
Oj jody, jody i t. d.

Straśnie ci się sfrasowałem
I co począć nie wiedziałem
Kalkuwałem se różności,
O małom nie dostał mdłości.
Oj jody, jody i t. d.

Więcem wyloz na ulicę
Patrzę idom trzy pannice,
Jedna drugie śturga bokiem
I zyrkają na mnie okiem.
Oj jody, jody i t. d.

Ale jedna z nich dziewucha,
Strasnie ładna ci psiajucha,
Tak ci w ślip mnie zaleciała
Ze oddałbym co by chciała.
Oj jody, jody i t. d.

I jej w bardzo krótkim casie
O mym pedam ambarasie.
Ona ze mnie się rozśmiała
I tak do mnie ci pedziała.
Oj jody, jody i t. d.

Mój milutki ty chłopcyku
Nie samandruj nie rób ksyku,
Nie daleko me kochanie
Mam ładniutkie pomieszkanie.
Oj jody, jody i t. d.

A gdy do niej się dostałem
To o mało nie zemdlałem
Cy ze strachu, cy z radości,
Taka ślicna ci wciurności.
Oj jody, jody i t, d.

Przez niedzielę u niej byłem
Trudno pedać co użyłem,
Ale marków nie starcyło
Więc kochanie się skończyło.
Oj jody, jody i t. d.

Więc do domu psyjechałem
I bardzo się frasowałem
Bo ci po mej tej podróży,
Straśnie cosik w środku duzy.
Oj jody, jody i t. d.

Posłem ci ja do dochtora
Dochtór mówi, dawno pora,

A: Gratuluję następcy tronu, gratuluję!., Ale zdaje mi się, że to trochę wczas...

B: Wcale nie... tylko wesele było trochę za późno...

Było do mnie psyjść ci psecie
Bo za dawno, dyć cie gniecie.
Oj jody. jody i t. d.

Od tej pory, oj choroby
Nie wezmom mnie te osoby,
Żadna co w Warsiawie gości
Na ładności psyjemności.
Oj jody, jody, oj da, da na (bis).

Włodek Wu.

Wyższa szkoła jazdy.

2

3.

To i owo.

Mistrz od pędzla pewien młody, co to mieszka w naszem mieście, wciąż z natury młode, pulchne postacie tworzył niewieście... Miał modelkę; ta niewiasta, jakby pączek, pulchna była, do postaci nimf uroczych, wzorem często mu służyła. No, i dnia pewnego mistrz ten, snać w pomysłów będąc dobie, postanowił model pulchny stale trzymać już przy sobie. Model mieć na zawołanie, w każdej chwili — bo ja wolę, niech wśród farby i obrazów wspólną ze mną dzieli dolę... No, i jęli dzielić dolę. Dama ciągle pozowała — lecz po pewnym czasie smutna okoliczność się tam stała... Oto, dzieląc dolę z mistrzem, tak bezmiernie wkrótce schudła, że podobna się aż stała do... szkieletu lub do pudła. A że mistrz nasz tylko tworzył wciąż postacie okazałe, to z modelki szczupłej takiej miał pożytki bardzo małe... Więc rzekł do niej pewnym rankiem: — my doszliśmy już do mety, idź do mistrza, co maluje same... widma i szkielety. A gdy z czasem przyjdziesz do się i powrócisz do swej tuszy, znowu zaczniesz mi pozować, czego pragnę z całej duszy!

Humor w polu.

Niemiec podchodzi do żołnierzyka naszego i pyta się:

— Jak silna u was kompania?

Hallerczyk, wietrząc szpicla, „wygarnął“ go w gębę.

Do leżącego na ziemi:
— Zmiarkuj, jak silną jest kompania!

Galerya moich ideałów.

W chwili takiej, gdy się dusza
Do tęsknoty dziwnej chyli,
Choć nie znałem jej — przeczułem
I nazwałem ją wprost — Lili.

Nieraz myśl się zatrzymała,
Czarem jakimś pochwycona,
— Lili!... szepczę i poznaję,
Ze to nie jest jeszcze ona.

Że te wszystkie, wszystkie one,
Miały serce z... z etykietą,
W konwenansie życia każda,
Była Lilą, ale nie tą.

Aż... lecz po co tutaj słowa,
Z teatralnym rzucać gestem,
Spojrzeliśmy raz na siebie
— Lili!... a ta rzekła: — jestem.

Przez łzę patrząc w oczy moje,
Podała mi ręce obie,
Odtąd duszę mi zabrała
Ja zaś duszę jej mam w sobie.

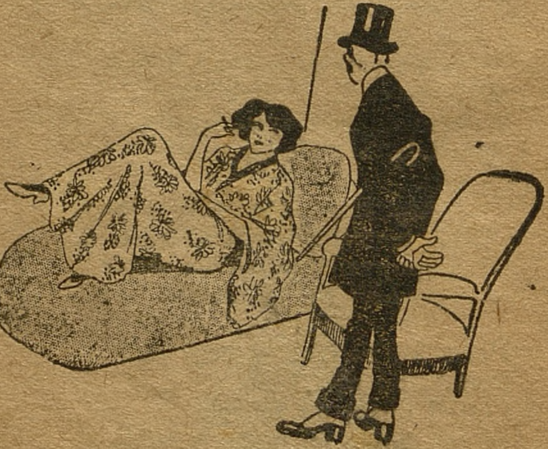
Lecz to tylko była chwila,
Taka, w której słońca bledną.

Taka, która łączy usta
Raz i jest już zawsze jedną.

Która łączy i... rozdziela;
Ludzie jej się nie ostoją,
Ale odtąd ja jej jestem
Ona hen — lecz tylko moją.

I w tem całem ukochaniu,
Leży właśnie owa siła,
Która duchy dwa pokrewne
Rozdzieleniem — połączyła.

Duduś.

— Kochasz mnie?
— Przyjdź się dowiedzieć za godzinę.

Wojtek naga dusza.

(Dyalog).

Osoby: Wojtek, Kasia.
(Na estradzie stół, dwa stołki).

Kasia (wchodzi w odzieży wieśniaczki i niby krząta się po izbie). O raju! Jak ci mię też na wnętrzu ściska! (Wydobywa z kieszeni kartę pocztową). Wojtek powraca z miasta! Przysłał ci bez gminę papier, w którym ma stojać, jako służbę we Warsiawie porzuca i do wsi powraca! Pan pisorz przecytali mi. ono pisanie i pogrozili, iz kiej jeszce roz taki śpetny malunek bandzie do mnie napisany, to me w haryście zasadzą! Słyszeliśta ludzie? (Uważnie ogląda pocztówkę). Bo i prowda! Jakaś ci lafirynda warsiaska... (Łamie ręce). Gwałtu rety! Nagusieńko i wraziła sę w nos pawie piórko! (Z przestrachem). Coby to mogło być? (Namyśla się). Juści wiem! Tera powiedają, we Warsiawie okrutecno stagnacyo, bez to panny widzi mi się chodzą ci tam całkiem przez oblecynio! (Pauza). Latem to jeno wielki wstyd, no a kiej przyńdzie zima... brrr! (Z westchnieniem). Niescęśliwe te warsiawianki! I jeszce dają się malować na papiurach! Ja to spaliłabym się ze wstydu! (Pauza). No, jeno Wojtek powraca! Musioł ci tam zarobić u panów siła grosiwa i tera się mną ożeni. (Z uciechą). To chłop śwarny, będę miała męża, ze gwałtu! A kiej stanie do oberka, to jeno patrzeć i dziwować się! A ślicnie mu sielmie w biołnej sukmanie

z cerwonym pasikiem! (Pauza). Mnie ojcowie dadzą pierzynę, poduskόw ćtyry, łacianą, wieprzka i skrzynkę malowaną. Nie weźmie on mnie przez wiana: pójdę jak się córce gospodarskiej przynależy. Aby ino hyżej przyjechoł. (Z zakłopotaniem wstydliwem). Duszycce przez Wojtka coraz bardziej się cni... No, jedno, albo to ja nie dziwucha? Cy jo to pirso i ostatnia? Matuś tez pono dawniej byli dziewuchą, a potem za mąż poszli. (Spogląda na kartę, kręci głową z niesmakiem i kładzie na stole). Dziwności!

W o j t e k (parobczak niezgraby, odziany karykaturalnie w znoszoną, krótką marynarkę, spodnie wetknięte w cholewy, szyja po dekadencku owiązana szalikiem, włosy na głowie długie i rozczochrane, nieogolny, wchodzi w kapeluszu o wielkich polach, później rzuca go na stół. Wszedłszy ręce zakłada na piersiach i robi pozę).

K a s i a (cofa się przerażona). Olaboga, rety!

W o j t e k (ponuro). Cegój wrzesczys?

K a s i a (j. w.) Ludzie ratunku! (Wpatruje się). Coście za jedni, z jakiego świata przychodzita i cegój tu chceta?

W o j t e k (z pozą przesadną). To jo, to jo, to jo! Jezdem królem wszyćkiego stworzynio. Chodź no tu dziewucho, a nasypię ci pełniusieńki fartuch perłów i dukatów, bom pan, bom krzepki, bom przejaśnie nadwielmozny.

K a s i a. Król! Widzieliśta oberwusa!

W o j t e k. Kaśka...

K a s i a. Patrzajta, zna me! Smoluch!

Gwarancya.

— Podobno zamierzasz budować sobie dom?

— A jakże...

— Abyś tylko nie natrafił na majstra fuszera, który ci wybuduje dom nietrwały.

— Oho, nie jestem taki naiwny; znalazłem majstra, który jest akuratny jak zegarmistrz, wybuduje mi dom z gwarancyą dwuletnią.

(Porywczo). Gadaj coś za taki, bo kiej nie, to przywołam Krucka; ten ci twoje cienkie kulasy pokąsa.

Wojtek. Jezdem Wojtek, naga duso, nie poznajes me?

Kasia (zdumiona). A bodajże to kury zadziobały! Co się z tobą stało chłopie?

Wojtek. Sługiwałem we Warsiawie u modernistych.

Kasia. U kogój?

Wojtek. U modernistych.

Kasia. Co za dyabeł?

Wojtek (z przechwałką). To są takie ludzie, które nawet w największy ziąb chodzą w perelinkach.

Kasia. Bez cóż to?

Wojtek. Widzis, kużden kupiec, nad swoim kramem zawieso szyld, aby ludzie wiedzieli jakim towarem handluje. Modernistego tak samo poznasz po perelince.

Kasia. Aha; to uni handlują perelinkami?

Wojtek. Nigdy! Najwyzy zastawiają ich w lombardzie.

Kasia. Dziwota! Kiej tak, to czem się zajmają?

Wojtek. Niepłacyniem kumornygo; rozumies?...

Kasia. Okropności! (Pokazuje na jego szyję). Co ci to, chłopie? Grypa?

Wojtek. Cecesyjo!

Kasia. Ciece ci syjo! O rety!

W o j t e k. Głupiaś! Cecesyjo to też je taka dekadentność. W nocy się twardo chrapie, a we dnie to sie opowieda mydlarzom jako zmory sipiać nie dają. Bo to widzis (zarozumiale) my, moderniste, nikiej nie mamy spokojności. Położys się, na ten przykład, w łóżko, już cię odwiedzają różne topielice, a nawet sam jegomość Lucyper. Nie wierzys, to ci pokażę malunek, com go dostał od mojego pana zamiast zasług.

K a s i a. Nie chcę, już dość miałam malunku, coś go przysłał na liście.

W o j t e k. A widzis, bo to była dekadentność. No, jeno daj mi gęby (podchodzi do Kasi) i chodź. (Z pozą). Zaprowadzę cię za góry, za lasy, za morza...

K a s i a. Zwaryował! Nie chcę do Hameryki!

W o j t e k. A to prosta chłopka! To się ino tak gada przez cecesyję.

K a s i a. Całkiem zgłupiałam! U niego wszyćko cecesyjo! Mężczyzny u nich szyje se obwiązują dla ciepłości, a dziewuchy zasie chodzą odziane ledziusieńko dla chłodku!

W o j t e k. No powiadam ci, daj gęby i zróbwa zrękowiny.

K a s i a. Mądryś! Zrękowiny będą, jeno wtedy, kiej odziejes się po ludzku i one długie kudliska osmycysz.

W o j t e k. Co? To bez to u modernistów sługiwałem, aby w końcu ostać mydlarzem? (Po namyśle). Ano, cegój człek nie ucyni dla

ślicnej gębusi (na stronie) i dla wiana! Co robić; pobiegnę do owcarza niechaj me ostrzyże!

Nasze sługi.

— Obowiązek przyjenabym, ale może u państwa za często na obiad bywa schab?

— Więc schabu nie lubisz?

— Lubić to lubię, ale jezdem słaba i doktór nakazał, abym zachowywała idyotę i tłustych potrawów nie jadła....

Znawca.

— Czy widziałeś te wspaniałe brylanty, które nasza primabalerina dostała od swego wuja z Brazylii?

— Widziałem i przypuszczam, że albo brylanty albo wujaszek — fałszywy.

Nad Wisłą.

— Co ty robisz? Rozbierasz się do kąpieli czy co?

— A czyż nie słyszysz i nie widzisz — że ktoś się topi i woła o ratunek.

— Eh! dałbyś spokój — poznaję go stąd, to mój komornik.

— A w takim razie, to się znów ubieram.

Niewieście dogmaty.

Jeżeli twierdzi coś białogłowa,
To pewni bądźcie, w tem twierdzeniu
Zupełnie inny zamiar się chowa,
Co pragnie pozostać w cieniu.

Jeśli złorzeczy na treny w modzie,
To choć posiada minę westalki
Twierdzę: że pragnie odsłonić w chodzie
Drobną swą nóżkę z pod halki.

Jeśli przeciwnie, która tren chwali,
To się i na to nie daj wziąć chłopie:
Nóżka jej liczy dwanaście cali
Żyć musi na wielkiej stopie.

Jeżeli która klnie krynoliny,
To ma ten gniewek odwrotną stronę:
Inny jest powód, powód jedyny,
Że biodra ma jak otoczone.

Taka (najczęściej bywa ze Śląska)
I najskromniejsza panna, czy pani,
Jeśli jak Lygia jest w biodrach wąska,
To krynoliny nie gani.

Gorset zły!... takie dowieść się siłą,
Które to twierdzić dlatego muszą,
Bo mają biusty, jak Venus z Milo,
Więc brykle dla nich — katuszą.

Dosyć przykładów!... no, i tak dalej...
Dosyć dowodów!... przestańmy na tem,
Każda, co dla niej dobre: to chwali
I to dla każdej — dogmatem.

Zoil.

Na jarmarku.

— O la Boga, jakże się macie, moja Maciejowa? a tośwa się dawno nie widziały.

— Oj prawda, to ci prawda, moja kumo, dyć to będzie chyba już ze trzy roki temu?

— A cóż dziewczyny, poszły za mąż?

— Kaśka wyszła do Baraniej Wólki za gospodarskiego syna, ma chałupę, trzy morgi gruntu i chudobę nicego.

— Oo, a Nastka nie idzie?

— E, tej się widzita kumo, koniecznie na mamki zachciało, więc oddałam ją na naukę!

— Czy pani jest w domu?

— A jak panu na imię? — bo dla pana Stanisława jest, a dla pana Adolfa nie.

SIELANECZKA.

Wiosna w sercach! Wiosna
w świecie!
Pod Amora więc egidą
Józio z Manią w pole idą,
A tu w koło barwne kwiecie,
Konik polny świerka w trawce,
Szumią drzewa, słowik śpiewa,
Pastuch kwili na ligawce,
Ryczy krówka gdzieś w oddali
i t. d. i t. d.
Łączka — za nią bór wyziera,
Więc spoczynek tu, w drzew cieniu
Mania w sennem rozmarzeniu
Na ramieniu główkę wspiera,
Traci zwolna zmysłów siły
We śnie prawie, nie na jawie,
Czuje naprzód uścisk miły,
Potem całus usta pali
i t. d. i t. d.
O miłości! Twe godziny
Jakże szybko, szybko biegą!..,
Mania — Józia, tylko jego,
Józio — Mani — jej jedyny.
Wtem na słońcu chmur zasłona —
Wiatr zawieje i deszcz leje,
Moknie główka rozogniona,
Włosy, szyjka w deszczu fali
i t. d. i t. d.
Mija lato, a za latem
Słotno-brudna mija jesień.
Za chwilę szału, uniesień

Idzie zawód — smutek zatem.
Mania we łzach codzień tonie,
Berbeć płacze, mama skacze
Jak smok ogniem, złością zionie,
Gacha kijem w szyję wali
i t. d. i t. d.

Nasze dzieci.

— Byłam wczoraj z mamą w Letnim na „Wypędzeniu djabła". Wyborna sztuka!

— Nie wiem co wy zajmującego w teatrze widzicie; ja tam z tatą wolę Eldorado!

I TAK BYWA.

Dawniej miała chustkę z wełny
Kacabajkę z waty,
Bo mąż jeszcze nie sprzedawał
Pożyczek na raty.

Później w sali błysnął zbytek.
Złoto i makaty.
Pan mąż bowiem jął sprzedawać
Pożyczki na raty.

Dzisiaj magnat poszedł wiecie,
Za więzienne kraty...
Zbogaciwszy go — zawiodły
Pożyczki na raty!

Modne określenie.

— Podobno bywasz u Iksów, którzy mają córki na wydaniu? Starasz się o rękę której?

— Zawracanie głowy; ktoby się tam chciał żenić z takiemi pannami retrospektywnemi!

Na targu.

— Osukaliśta mnie Judelu; sprzedaliśta mnie barana, a kiej przyjechałem do doma, widzę, że to kozioł!

— Nu, jak un w waszej oborze postoi, to się zrobi z niego baran.

— Nie plećta?

— Oj, jaki wy Macieju ciemny! Dyć prusaki waszych chłopów też chcą przerobić na niemców, bez cóż z kozła nie zrobił by się baran?

Nasze służące.

Służąca: Czy paniny narzeczony dzisiaj także przyjdzie?

Pani: A tobie co do tego?

Służąca: Bo mi się... tak strasnie nudzi!..

